

Cîntece vechi și cîntece noi

Era în toamna lui 1916, cînd noi de abia intrasem în primul război mondial. Simțeam jur împrejur, la Turcuia, în jurul aspru ca de frunze uscate de pom, al morții, și mă aflam în preajma Cernavodai, la adăpostul „Valului lui Traian”, comandant al unei cuple cu un obuzier.

Alături de mica noastră fortăreață, veni într-o zi, ca să ne sprijine, o baterie de cîmp rusească și se instală pe poziție.

Cum era și firesc, s-a legat de îndată o strînsă și sinceră prietenie între mine și ofițerul bateriei, ca și între soldații celor două unități. Pentru a simplifica lucrurile, aveam împreună un observator comun care să regleze tragerea — un aparat de-al nostru care cunoștea bine curile din împrejurimi — și mincam toți laolaltă la bucătăria bateriei rusești.

Am trăit așa dar, încă acum 30 de ani, o prietenie de arme romino-rusă, acolo, pe frontul din fața satului Ivrișez.

Învățasem cîteva cuvinte uzuale, dar ne înțelegeam mai mult cu graiul inimii și cu binecuvîntatele semne.

În fiecare seară — erau uneori seri de toamnă frumoase și calde, ca acum — rămîneau împreună pînă tîrziu, a lita vreme cît era timp de acalmie. Și-n fiecare seară, oamenii aceia, ofițeri și trupă, cîntau cîntece rusești. Le cîntau în cor. Dar în minte și acum vocea de bariton a căpitanului, un bărbat înalt, zvelt, cu părul puțin cărunt, care de obicei stă tăcut și gînditor.

În cortul larg, deschis pe-o latură, ardea moartă o lampă cu carbid. Umbrele noastre se proiectau pe pînza prelatei, ca într-un joc de desene stranii. Incolore, fără, întinerul domnea singur pe timpul arid al Dobrogei, înclint parcă în porumburile rămase neculesc.

Valurile largi de armonie ale corului se pierdeau pînă departe în noapte, ducînd, în unduirea lor, doruri și melancolii. Trebuie să fi fost un cîntec popular, căci îl știau toți soldații fărăosebire și nu avea nimic din cadența tare a unui cîntec ostășesc. Erau mai de grabă în el acea tînguire lentă și aceea melancolie sfîșietoare pe care le au în genere cîntecele popoarelor asuprite.

În fișile de lumină care țineau afară, vedeam totdeauna ochii cîte unul soldat din cor, privind într-o departare atît de îndelungă încît eu nu-i puteam urmări. Și ce cor minunat era!

În curînd ne-am retras de acolo, și pe oamenii aceia nu-i am mai văzut. Poate că mai trăiesc și astăzi unii dintre ei.

După vreo două luni, cînd începuseră ploile și satele erau înleiate în noroai, mă aflam cu regimentul nostru alcătuit „în refacere”, la Corni, în apropiere de Crasna, în Moldova.

Intr-o zi, am fost chemat la comandamentul Vaslui și am plecat pe șosea, către...

După un timp de mers, am ajuns din urmă o sacă. Era o sacă de-a rușilor. O trăgea un cal mare, greoi, cu o crupă ca de elefant, cu copita cît o pălărie, cum nu se găsesc pe la noi: un cal de rasă bretonă, luat „prizonier” de ruși în cîntece de bătălie.

Calul mergea la pas, încet, — leap-teap pe șosea. Am lăsat și eu calul meu la pas.

Pe saca, stăteau cîțare doi soldați ruși, unul cu fața înainte, spre cal, celălalt cu fața înapoi, spre mine.

Cînd am încetînit și nu mi-a mai răsunat în cap traul calului, m-a învăluit o melodie minunată. Cei doi soldați cîntau, de urit, pe două voci. Era un duo atît de frumos cîntat, cum nu mai auzisem pînă atunci.

Era același cîntec popular pe care-l cînta bateria de la Cernavoda. Mi-a fost deodată cunoscut și i-am simțit căldura de parcă ar fi fost un cîntec din copilăria mea.

Și iarăși am înțeles în el mărturia obiduirii pe care o trăia poporul rus.

Nu m-am îndurat să-i întrec pe soldații ruși și am continuat să merg la pas. Eram singurul lor auditor. Chipul soldatului care sta cu fața spre mine era grav și adîncit în el, ca și cum cîntecul lui făcea parte dintr-un ritual.

Am înțeles atunci cît de muzical este acest popor.

Astăzi ascult adesea frumoasele cîntece sovietice, la radio, la concerte sau pe stradă. Cîntecele sînt vesele, sprînzare, scapărînd parcă de voce bună și de viață. Am auzit un astfel de cîntec și mai dăunăzi. Era cîntat de o voce bărbătească și de o armonică. Am stat să-l ascult. Uneori notele mi se păreau ca niște fluturi de lumină, care jucau în soarele blăjin al zilei senine de toamnă.

Alți oameni, alt cîntec! Armonica se înfioia în voie, glasul era descușat și se ridica sus, ca într-un zbor.

Cîntecul libertății, vînt de primăvară — cum spune Dunaevski.

Cîntecele de demult le auzisem în preajma Marii Revoluții Socialiste, atunci cînd sufletul ruscesc ajunsese la marginele suferinței și ale răbdării.

Cîntecul de-acum vorbea despre libertate și despre bucuria de-a trăi, despre victorie și despre încrederea în viitor.

O fi fost poate „Armonica singularică” a lui Mokrousov. Dar oricine va fi fost autorul, melodia purta pecetea muzicii sovietice, a muzicii unui popor care își poate desfășura acum în voie marile lui daruri muzicale.

Cîntece și cîntece!

În cîntecele acestea pe care le-am auzit peste ani, răzbate toată istoria de robie, de luptă și apoi de victorie a unui popor.

Și ele se împletesc tot mai mult cu cîntecele noastre vechi, și cu cîntecele noastre noi.

DEMOSTENE BOTEZ

O nouă expoziție centrală A.R.L.U.S.

Din holul circular de la parter, prin al cărui plafon ca o boltă se cerne o lumină liliacie, se înalță o scară cu balustradă în linie frîntă.

Dar fie că ne aflăm jos în sala rotundă, fie că străbatem săliile de la balcon, pretutindeni ne înconjoară sunetele ferăstrăilor, rîndelilor, ciocanelor, aceeași freacă a viciilor.

Sîntem pe șantierul unde se amenajează expoziția „Avîntul construcției pașnice în U.R.S.S.”, organizată de Consiliul General A.R.L.U.S.

Intr-o sală laterală de la balcon, studenții Igor Serdeleanu de la Facultatea de mașini și utilaje a Institutului politehnic din București, Rodica Teodorescu și Konrad Seig, de la Facultatea de electro-tehnică, lucrează la acoperirea cu material plastic a scheletului de fier al unui glob. Spațiile uriașe ale Siberiei, bînuite doar în zig-zagul simbol, încep acum să prindă viață, impurpate în culorile roșii.

Săliile de la balcon vor fi destinate industriei construcției de mașini. Numeroase vitrine cu grafice vor ilustra progresul neîntreput al acestei ramuri, melia temeiilor economice socialiste.

Despre creșterea puterii energetice a U.R.S.S. vor vorbi planșe sugestive ca, de pildă, aceasta care, pe un

fond de culoare verde, reprezintă prin bare de a-ramă siluetele unor stîpi de înaltă tensiune.

Ne oprim înaintea unei mese pe care se află penele mai mari sau mai mici, tuburi cu vopsele, borcane cu culori tempera.

Aici lucrează graficienii N. Bentea și I. Iszak. Urmărind linia modelului pe care îl are în față, primul dă viață din culo-ri unui desen care va reprezenta o oală plină cu metal topit, iar celălalt a rezemat de perete macheta proaspăt vopsită a unei inimii jumătate roșie, jumătate vernil. Ambele expozate vor apărea în sala destinată folosirii energiei nucleare în scopuri pașnice și vor demonstra utilizarea izotopilor radioactivi la descoperirea fisurilor unor piese industriale, sau întrebunțarea izotopilor în tratarea bolilor de inimă.

Intr-un colț, mascate de o șelă, apar liniile nedefinite ale unei construcții. Aflăm că este vorba de o machetă a reactorului atomic al primei centrale atomo-electrice, construită în U.R.S.S.

Intr-o sală laterală de la parter, se amenajează vitrinele unde vor fi expuse produse agricole obținute prin aplicarea regulilor agrotehnice înaintate. Ne atrage atenția o breșă dreptunghiulară fă-

cută în perete, pe fondul căreia se vede un cer sințios: aci va fi montată diorama care va înfățișa, în proporții miniaturale, ansamblul arhitectural al Expoziției agricole unionale de la Moscova. Alături, în sala vecină, sînt aranjate mașini și motoare, expresie a celor mai noi cuceriri ale tehnicii; ele vor completa imaginea sectorului industriei construcției de mașini.

Vizitatorul actual al șantierului viitorilor expoziții se strecoară printre dulgherii, pictorii sau ipsosarii, iar ochiul lui prinde numai cîmpul din ceea ce va fi. Dar el simte pregnant ideea avîntului care înaprizează construcția pașnică a U.R.S.S.

Iată picturile din sala de la parter pe care le execută un grup de pictori condus de Jules Perahim. Cît de optimiste sînt imaginile acestea viu colorate care înfățișează masa îmbelsugată a colhoznicului, copii zburdînd sub cerul însoțit, tineri mărțurîndu-și dragostea! Pentru ei sînt roadele acestui avînt al construcției pașnice, pentru viața lor fericită!

Peste cîteva zile, expoziția „Avîntul construcției pașnice în U.R.S.S.” își va deschide porțile, oferînd publicului momente de adîncă reflecție și de mare bucurie sufletească.

Proletari din toate țările, uniți-vă!

VEAC NOU

Organ al Consiliului General A.R.L.U.S.

ANUL XI Nr. 43

VINERI 28 OCTOMBRIE 1955

4 PAGINI, 25 BANI

Cronica Lunii Prieteniei

Cărămizi, cărămizi...

Ziua se vestește frumoasă. Perdeaua de ceață se învâluie dimineața orașul Hunedoara, se risipea treptat, contopindu-se parcă cu fumul alburii revărsat de coșurile combinatului siderurgic.

Pe șantierul substației electrice a combinatului, brigada de zidari se pregătea să-și reia lucrul. Marin Găină, șeful brigăzii, se urcă pe schele înălțate de cu seară, cercetă cu privirea stivele de cărămizi, întinde sfoara pentru rînduri. Își privește cu atenție făcînd. Fiecare se afla la locul său, fiecare știa ce are de făcut. Demonstrația practică după metoda vestitului zidar sovietic Piotr Orlov, organizată în cadrul manifestărilor din Luna prieteniei, urma să înceapă peste cîteva clipe.

— Vine tovarășul inginer! — vestii cu bucurie Aurel Pușcolu, un făcău voinic și oacheș, care se și înarmă cu lopata Maltev, apropiindu-se de lada cu mortar.

— Bună dimineața, băieții! — îi se adresa inginerul, în timp ce se cățara pe schele. — Sînteiți gata?

— Se apropie apoi șeful brigăzii. — Ce-i, tovarășe Marin? — N-ai destulă încredere în reușita demonstrației? Marin Găină nu răspunde. Îndată. Se urca spre grupul care se urca acum pe schele. Era echipa lui Boldejar Boco, ce venea să asiste la demonstrație.

— Ei, lasă! — îl încurajă inginerul Ștefan Rădvar. Voi lucra cu cîteva minute în locul dumitale și, după aceea, să vezi că o să meargă.

Și inginerul trecu la frontul de lucru. Marin Găină îi înmîna cărămizile. În timp ce Aurel Pușcolu înmîna mortarul. Apoi inginerul făcu semn lui Gheorghe Mitran, al treilea membru al echipei, să se apropie de stiva cu cărămizi, iar el se dădu de o parte, lăsînd în locul său pe Marin Găină.

Șeful de brigadă luă cele două cărămizi întinse de Gheorghe Mitran, le așeză, apoi se întoarse din nou, pentru a primi altele. Mișcările celor trei zidari deveneau din ce în ce mai precise. Nici un efort de prisos. Și rîndurile de cărămizi se alinau repede, înălțînd cu încă un metru, cu încă unul, zidul clădirii.

— Vom lucra și noi după metoda Orlov, nui așa, tovarășe Boco? — întrebă Nicolae Popescu. Dar n-a mai avut vreme să primească răspunsul, deoarece în acea clipă, maistrul schimbului anunță că, prin folosirea noii metode, echipa de zidari realizase patru norme într-un schimb.

În acele momente de adevărată fericire, muncitorii îl simțeau aproape, bucurîndu-se împreună cu ei, și pe Piotr Orlov, renumitul zidar sovietic, pe care nu l-au

cunoscut niciodată, dar care, prin exemplul, prin metodele sale de lucru, îl ajută să înalțe mai repede și mai bine noi și noi construcții pe plaiurile patriei noastre.

V. DASCALU

În Lunca Siretului

Încă din zorii zilei, pe ulițele comunei au răsunat vesele sunetele cîntecelor retransmise prin stația de radiofonică instalată în piață. Și curînd, ulițele au început să freame de viață.

În grupuri numeroase, îmbrăcați în haine de sărbătoare, cetățenii din Liești se îndreptau voioși spre locul serbării populare, organizată în cadrul Lunii prieteniei romino-sovietice. În mod deosebit impresiona pe cei veniți aspectul pe care îl căpătase piața: fusese amenajată aici o scenă impunătoare; se mai puteau vedea două expoziții cu panouri oglindind diferite aspecte ale realității sovietice, un stand de cărți și unul cu jucării, trei magazine cu diferite produse, amenajate în barăci împodobite cu verdeață și steaguri ș.a.

Înd, către orele 10, s-a dat semnalul de începere, piața gema de oameni. Erau de față nu numai lieșteni, dar și mulți țărani din Ivesți, Serbănești, Cioești și alte comune din apropiere, care veniseră cu căruțele, ori pe jos la sărbătoarea prieteniei.

Și în timp ce pe stradă și peste frunțile oamenilor cădeau în stoluri frunzele ruginii ale pomilor seculari care împreună-iau piața, în aer s-a răspîndit fierbințele mesajul delegației de pionieri care a salutat serbarea. Pioniera Munteanu Chiriachița a ținut să rostească acest mesaj nu numai în limba romină, dar și în limba rusă, pentru a arăta că lieștenii cîmici știu să-și manifeste și în acest fel dragostea pentru țara socialismului.

Peste puțin timp, după cuvîntul de deschidere rostit de tov. Bran Ion, a început programul, care avea să țină pînă noaptea tîrziu.

Lieștenii au urmărit cu dragoste felul în care s-a produs echipa Căminului cultural din Ivesți, condusă de învățătorul Cașu Aurel. Cu aplauze răsunătoare, el au mulțumit tov. Rău Sofia, care a executat cîntece sovietice; de aceeași primire s-au bucurat cupletele umoristice improvizate și interpretate cu talent de tov. Marcu Negreanu.

A urma programul bogat și atractiv prezentat de brigada artistică de agitație din Cioești.

Voioșia și frumusețea serbării au atras chiar și pe cei mai bătrîni cetățeni din comună, cum este, de pildă, bătrînul fă-

ran Barbu Ion, în vîrstă de 70 de ani. — Am păstrat totdeauna în suflet — ne-a spus el — simțămîntul de prietenie pentru poporul rus. Încă din timpul primului război mondial, cînd am avut prilejul să-l cunosc pe ostașii ruși, m-am convins că sînt prieteni sinceri și puternici.

Cînd, către seară, s-a anunțat că se va produce și echipa artistică din Liești, condusă de învățătorul Dilu Constantin, spectatorii și-au salutat arțușii locali cu tunete de aplauze.

Noaptea coborise demult, aducînd din fineață boarea înmărmățată a toamnei din Lunca Siretului, mirosul dulceag și îmbătător al mustului și al gutuilor coapte. Însă puțini dintre participanții la serbare se hotărău să părăsească piața în care sute de oameni, prinși în hore, făceau să chiuie zările de strigături. Tîrziu de tot, după ce tehnicienii stației de radiofonică aproape oboseaseră de numeroasele cereri de a mai repeta „Pierini prieteniei”, pe ulițele cufundate în ceață oamenii au pornit cîntînd, spre casele lor.

Și, de bună seamă, ei nu vor uita nicînd cît și în acest an, ca și în anii trecuți, sărbătorirea Lunii prieteniei le-a adus lucruri deosebite și amintiri de neșters.

M. CRISTEA

Lumea basmului

Vestea că la bibliotecă va avea loc o zi de basme populare ruse s-a răspîndit repede în rîndul copiilor cartierului Colentina din București. Au adu-o în fiecare casă, încă de sîmbătă seara, tineri mesageri — pionierii și școlarii. Și, pretutindeni, ea a adus bucurie celor mici, corăra în aceste zile din Luna prieteniei romino-sovietice, li se oferă prilejul să asiste la multe manifestări interesante.

Duminică dimineața... Sala de lectură a bibliotecii raionale „I. Mai” găzduiește „linară generație a cartierului”, cum o numește cu dragoste responsabilă bibliotecii, privind îngăduitoare zburzeliile celor aproape cincizeci de copii — fetițe și băieți de diferite vârste — care au și pus stăpînire pe scaune și mese și au inventat pe loc jocuri gălăgioase.

Larma glasurilor se potolește ca prin farmec la sosirea tov. ing. Alice Stancu. Fiecare se grăbește să-și ocupe locul.

— Am să vă povestesc, dragii copii, cîteva basme create de popoarele din Uniunea Sovietică. Ați ascultat vreodată povestea celor șapte Semioni?

— Nu! — răspund în cor copiii. — Întîmplarea aceasta s-a petrecut de mult, undeva, prin împrejurimile Moscovei... — își începe povestirea ing. Alice Stancu. Glasul cald al povestitoarelor aduce în fața copiilor întîmplările celor șapte

In cuprînsul numărului:

- Ica Mellescu: Sărbătoarea cărții sovietice, (pag. II-a)
- George Vraca: Clasicii ruși și sovietici în teatrul nostru
- A. Rucăreanu: Dă vorbă cu I. Martînov, (pag. III-a)
- Marele transformator al naturii — I. V. Miclurina, (pag. III-a)
- M. Mihailov: La Geneva
- Louis Daquin: Misiunea noastră, (pag. IV-a)

Pe fundalul cerului

Au poezii vorbele lor, din care-și țes cîntecele... În fața marelui și a neobișnuitului, acolo unde toate cuvintele par a fi atît de searbăde, răsare deodată cuvîntul emoționant și atotcuprinzător al poetului, dînd gîndului mult căutatul vestmint.

O „mare” de oameni — ar spune poetul despre mulțimea numeroasă care se adunase în Piața Republicii din Capitală. Și drept că era acolo, în largă piață bucureșteană, într-o veselă tălă-zuire, o mare de oameni, care forma un vast și nuanțat peisaj în inserarea potolită de toamnă.

Au devenit tradiționale serbările din piețele publice, care au fundat cerul și ca decor — orașul însuși. Este emoționant și măreață semnificația lor. Nu numai pentru că astfel arta trăunde din ce în ce mai adînc în mase, devenind parte integrantă din viața lor; nu numai pentru că astfel mulțimi, într-adevăr numărate, de oameni au posibilitatea să asiste în modul cel mai simplu la spectacole de bună calitate; ci mai ales pentru că în felul acesta, masele cele mai

largi pot sărbători — într-o atmosferă festivă — evenimente importante, scumpe inimilor lor. În Piața Republicii — care a cunoscut în decursul anilor și aluzii de adunări populare, cînd șuierau sinistru gloanțele trase de trădători; poporului — s-au adunat numeroși bucureșteni, de-veniți dintr-o dată public spectator, pentru a asista la festivitatea de deschidere a „Decadei cîntecului și dansului sovietic”, din cadrul Lunii prieteniei romino-sovietice. Nu se cunoștea programul dar oamenii știau cu toții că vor asculta minunatele cîntece sovietice, că vor vedea dansurile pline de viață și strălucitoare bogăție de costume ale popoarelor Uniunii Sovietice — și asta le era de ajuns.

Te gîndești, în mod firesc, la răspîndirea largă, la dragostea caldă cu care este primită în țara noastră arta poporului sovietic. Îți vin în minte altele și altele exemple și amintiri pe care le răscolește simplitatea plină de măreție a momentului.

„Peste marea piață, peste mulțimea adunată aici, se bol-

tește un cer adînc. Lumina stelelor încă n-are putere. Numai corul unei aruncă o pată galbuie, care se limpește treptat-treptat. Jocurile viorii; de lumină ale înserării s-au stins de mult. S-au aprins, în schimb, șiragurile de mărgelă scilpitoare ale sutelor de becuri.

Pe scena mare care se proiectează pe fundalul cerului, s-a resțiră ca un evantai uriaș, corul studenților de la Institutul de Științe Economice și Planificare „Vladimir Ilici Lenin” din București. La semnul dirijorului, vociile tinere se întîlnesc armonios în melodia avîntată și tumultuoasă a „Cîntecului comsomolist” de Tulikov. Urmează numeroase alte cîntece sovietice, cunoscut și iubite de bucureșteni, printre care: „Cîntec colhoznic”, „Cîntec pentru partid”, fragment din melodia populară „Bandura” și altele. Programul prezentat de ansamblul coral al studenților de la I.S.E.P. se încheie cu „Imnul studențesc”, acest legămint pa-tetic de a apăra viața și pacea. Tinerii care intră acum în scenă sînt îmbrăcați în portul

înflorat al uneia dintre regiunile țării. Fete, îi, briie, cojocoale și toate cîte le-a meșteșugit poporul. Tinerii dansatori din echipa Intreprinderii poligrafice nr. 1 Interpretăzî o suită de jocuri rominești, jocuri care ne sînt atît de dragi și pe care le știm de cum am început să facem primii pași. Se înalță de mîini și — gata hora; se prind voinicește de umeri și — gata potcoava sîr-bei; se desprînd perochi-perochi, se avîntă în linii drepte și oblice. Chiole și strigături vesele răsună pe scenă, însoțind mișcările pline de vioiciune. Aplauzele entuziaste ale publicului răspîlesc măiestria interpretării.

Orchestra de amatori a Institutului de Cercetări și Proiectări Carbonifere, care urmează, își începe programul cu „Marșul tineretului sovietic” de Tulikov. Apoi, peste piața imensă plutesc acordurile nostalgice ale melodiei „Drumuri” de Novikov, în care predomină glasul subțire și tînguitor al viitorilor. Ca o ploaie năvalnică de primăvară, izbucnește apoi melodia veselă și săl-tăreață a „Polci colhoznice” de

Zaharov. Orchestra își încheie programul cu popularul „Cîntec al șoferului” de Motrousov.

Cîteva minute scena rămîne goală... Apoi, ținîndu-se de mîini, tinerii dansatori din echipa Intreprinderii poligrafice nr. 1 se avîntă într-un năvălînd dans sovietic. Acest dans este o adevărată gamă a virtuților tinerești. Dar ceea ce provoacă mai ales entuziasmul spectatorilor este puternicul simfămint de fericire și voioșie care se degajă și care exprimă însăși fericirea și voioșia vieții unui mare popor. Numai adevărată libertate și fericire pot da naștere unui asemenea dans.

„Pînă tîrziu, Piața Republicii a răsunat de cîntecele și dansurile sovietice. În timpul celor 10 zile ale decadei, ele adună în săliile de festivități ale întreprinderilor și căminelor culturale, ale teatrelor, mii de spectatori dornici să admire înalta măiestrie a artei sovietice.

IULIA SCUTARU

În această săptămîină

Un aspect de la deschiderea Bazarului cărții sovietice la Bibliotecă

Ansamblul de cîntece și dansuri al Forțelor Armate ale R.P.R., executînd un dans sovietic pe scena Teatrului C.C.S.

Ansamblul coral al studenților de la I.S.E.P., pe estrada din Piața Republicii din Capitală

Echipa artistică a căminului cultural din Liești, interpretînd un program de cîntece populare rominești și sovietice

De vorbă cu I. Martinov

Pe muzicologul sovietic I. Martinov, l-am găsit după o audiență muzicală. Ascultase câteva ore în șir muzică, urașles muzică românească, și lucrul acesta părea să-i fi făcut o plăcere deosebită. Melodiile românești îi redăseseră imagini și amintiri legate de alte calătorii făcute prin țara noastră. Vorbea cu o voce domoală despre lucrurile pe care le văzuse.

— Imi amintesc că mult mi-au plăcut peștera Ialomicioarei și Valea Prahovei — poezia J. Martinov. — Și imi mai amintesc că m-au impresionat gospodăriile colective din jurul Bucureștiului, pe care le-am vizitat atunci. Ce frumoasă, ce pitorească e țara fărăi de. Și ce oameni minunați și înzestrați aveți!

Am vizitat România în 1945, apoi în 1951. Acum, o vizitez pentru a treia oară. Am venit cu drag la dumneavoastră. Am întâlnit aici prieteni și cunoșcuiți. M-am bucurat foarte mult revăzându-mi vechii prieteni și după cum văd, nu numai prieteni personali; poporul român m-a primit cu largă ospitalitate. Mie drag poporul român, și nu numai mie, ci tuturor oamenilor sovietici. Ne preocupă îndepărtarea viața, arta, creațiile sale, în urmărmă cu interes succesive. Mă aflu aici de puțin timp, dar am putut să-mi dau seama că de mult s-a îmbogățit viața lui spirituală, ce mult au crescut aici artiștii. Pe mine, ca muzicolog, m-a interesat înosebită vreme, arta muzicală. Pot să spun că la do. se desăvârșea o viață muzicală intensă. Lucrul acesta îl știu încă de-acasă, din Uniunea Sovietică, deoarece nu urmărim mereu cu interes desfășurarea revoluției culturale în țările de democrație populară.

În U.R.S.S., ne vizitează grupuri de artiști; primim note, reziste, cărți. Dar, bineînțeles, înțelegem că muzicienii și interpretii ne oferă prilejul de a cunoaște și mai larg arta muzicală din România. În aceste câteva zile de când mă aflu în mijlocul do., am ascultat piese muzicale noi, care mi-au pricinuit o adâncă satisfacție, făcându-mă să apreciez și mai mult arta, atât de compozitori și cea interpretativă, a muzicienilor români. Dar acesta e doar începutul. Aștept noi înțelegem că reprezentanții artei românești. Apoi, deoarece pentru a înțelege mai bine muzica unui popor trebuie mai întâi să-i cunoaștem viața, vreau să vizitez cluburile muncitorești, case de cultură, palate ale pionierilor; vreau să

ascult muzică de amatori, coruri și orchestre, să văd dansuri și jocuri naționale românești. Pentru mine, toate acestea prezintă un interes deosebit. Eu cunosc intrucitva poporul do., viața și obiceiurile lui. Dar vreau să le cunosc mai adânc, într-o legătură strinsă cu muzica.

— În care genuri muzicale credeți că reușesc mai bine compozitorii noștri?

— Imi pare rău, că fiind aici de prea puțin timp, trebuie să-mi limitez răspunsul. Aș putea să răspund mai temerar la întrebarea aceasta după ce voi asculta mai multe creații muzicale românești. Vreau să cunosc genuri și compozitori diferiți. Dar pot să remarc că acum compozitorii români scriu mult și scriu în genuri pe care nu le abordau înainte. Mă refer la genuri operă și la operele. Și, deși s-au făcut numai primii pași, cu unele slăbiciuni încrețite ori cărușe, e îmbucător însuși faptul existenței unui repertoriu național de operă, operetă și balet. De altfel, aceste piese muzicale au și înconștientă calitate. Printre altele, am văzut operetă „Nă-rost nuntă mai frumoasă”. Părerea mea despre această operetă e cunoscută, dintr-un articol publicat mai de mult.

În articolul acesta I. Martinov aprecia scenele reușite ale operelor lui N. Chirulescu, umorului ei popular, subliniind însă lipsa de diversitate a formelor și necesitatea unei construiții mai inventive a scenelor de masă.

În continuare, muzicologul sovietic ne spune:

— Voi avea noi înțelegem că reprezentanții artei românești. Vreau să ascult acele creații noi despre care mi-au vorbit muzicienii români. Mă aștept la surprize plăcute. De altfel, mi-au plăcut și numeroasele instituții de cultură, create la do, în ultimii patru ani, mai cu seamă cele muzicale, cu activitate atât de ridicată. Sunt impresionante schimbările care-i întâmpină pe cei ce văd vizitează fără după un răstimp de câțiva ani. Pe mine, de pildă, m-a emoționat aspectul nou, proaspăt al Bucureștiului, cu noile lui edificii, cu minunata clădire a Teatrului de Operă și Balet, cu Combinatul Poairgic Căsa Științei.

Un deosebit interes mi-a trezit Institutul de folclor, cu arhiva lui fonografică. Colecoțiunul înregistrării de muzică populară, institutul aduce un serviciu neprețuit opere de îmbogățire a culturii românești.

— V-am ruga să ne spuneți

citeva cuvinte despre compozitorii și interpretii noștri.

— În Uniunea Sovietică muzica românească este din ce în ce mai apreciată. Cunoaștem și admirăm pe clasiicii do.: Ion Vidu, Dumitru Chiriac, G. Cucu și G. Oril Muzicescu, pe Eduard Caudella, care a compus muzică pentru multe din poeziile lui Eminescu. Creația lui Ciprian Porumbescu a fost pînă acum un andoi mai puțin răspîndită. Nu pentru că nu ne-a interesat. N-ăm auzi însă notele lucrărilor lui. De altfel, și aici, în România, muzica acestui mare compozitor a început să fie preluată la adevărata valoare abia în anii puterii populare. Noi, oamenii sovietici, prețuim în chip deosebit muzica Enescu. Pe George Enescu l-am cunoscut personal. Imi amintesc impresia lăsată de el, cînd a fost în turnea la Moscova în 1945. Nici vîrstă, nici starea sănătății nu i-au fost piedici; a cucerit pe ascultătorii sovietici prin arta lui neobișnuită. Ne-a plăcut mai ales cum l-a interpretat pe Hădețeanu. Ne-a cîștigat a mile prin simplitatea și nobetea firii sale, prin vioiciunea cu care se interesa de artă și de oamenii. David Oistrach și Lev Oborin, cu care a concertat, își amintesc încă de el cu mare stima. Ne-a lăsat tuturor o impresie neștersă ca om și ca interpret și compozitor care în creațiile sale a folosit larg muzica populară.

De altfel, și muzica românească actuală își cerește prețuirea din ce în ce mai mare a iubitorilor de muzică sovietici. Sunt cunoscute și prețuite la noi creațiile lui Alfred Mendelssohn, Matei Socor, M. Andricu, L. Klerper, Anctol Vieru, Paul Constantinescu și ale altor compozitori. Interesul pe care-l trezește muzica lor este strîns legat de interesul pe care-l purtăm pentru întreaga artă și cultură românească. La noi, sint tot atât de bine cunoscute versurile lui Mihail Eminescu, poeziile lui I. L. Caragiale, picturile lui Th. Aman, Nicolae Grigorescu și operele altor artiști talentați reprezentanți ai culturii românești, care trezesc interesul din ce în ce mai adînc al poporului sovietic.

Muzicologul IVAN MARTINOV

— Vorbiți cu atîta căldură despre cultura românească și despre succesele dezvoltării ei, înțelegem că vă mai pun o întrebare. Vă place muzica noastră populară?

— Dacă-mi place muzica noastră populară? Dar am pentru ea o admirație deosebită. România posedă minunate colmuri muzicale, care, d-șpa părere mea, nu-si aflu decti ra eori egual. Poporul român e înzestrat cu un neobișnuit simț al muzicii. Nouă, sovieticilor, ne dragă muzica românească, de altfel ca și întreaga noastră patrie. Înțelegem și iubim această artă minunată care e muzica populară românească. Me plac doinele și melodiile lor largi, cîntecul popular, originalitatea anințire neștersă ca om și ca interpret și compozitor care în creațiile sale a folosit larg muzica populară.

De altfel, și muzica românească actuală își cerește prețuirea din ce în ce mai mare a iubitorilor de muzică sovietici. Sunt cunoscute și prețuite la noi creațiile lui Alfred Mendelssohn, Matei Socor, M. Andricu, L. Klerper, Anctol Vieru, Paul Constantinescu și ale altor compozitori. Interesul pe care-l trezește muzica lor este strîns legat de interesul pe care-l purtăm pentru întreaga artă și cultură românească. La noi, sint tot atât de bine cunoscute versurile lui Mihail Eminescu, poeziile lui I. L. Caragiale, picturile lui Th. Aman, Nicolae Grigorescu și operele altor artiști talentați reprezentanți ai culturii românești, care trezesc interesul din ce în ce mai adînc al poporului sovietic.

ANA RUCAREANU

Sărbătoarea cărții sovietice

Sint atîția muncitori care poartă recunoștință scriitorilor sovietici Anna Karavaeva, pentru romanul ei „Patria”, sau

Prof. univ ILCA MELINESCU
director al editurii
„Cartea Rusă”

me de „Opere alese” de A. S. Pușkin, alături de o ediție separată a romanului în versuri „Evghenii Oneghin”, primele patru volume din culegerea de opere ale lui I. S. Turghelev, primele două volume din „Operele” lui N. V. Gogol. De asemenea, a început editarea „Operele” lui Alexei Tolstoi, Iliia Ehrenburg, K. Fedin, P. Pavlenko.

patru volume din culegerea de opere ale lui I. S. Turghelev, primele două volume din „Operele” lui N. V. Gogol. De asemenea, a început editarea „Operele” lui Alexei Tolstoi, Iliia Ehrenburg, K. Fedin, P. Pavlenko.

Afară de aceste culegeri, au apărut ediții deosebite de opere din literatura clasică rusă, din literatura sovietică, din literatura popoarelor U.R.S.S. De asemenea, lucrări de critică și istorie literară, cărți consacrate problemelor artei plastice, muzicii, arhitecturii, teatrului, cinematografului.

„Cartea rusă” folosește în munca editorială, pe lângă formele obișnuite, și o seamă de colecții de popularizare foarte largă, tipărit în acest scop cărți accesibile oricui. Cărtorii înșiși au apreciat, la diferite consfătuiri și în scrisori, colecții ca „Lectura”, „Literatura pentru toți”, „Romanul-gazetă”, „Muzica pentru toți” ș.a.

Printre preocupările de căpetenie ale redacției editurii „Cartea rusă” a fost în ultimii ani îmbunătățirea calității traducerilor și a aspectului grafic al cărților. Dacă la începuturile sale, editura îngăduie, prin forța împrejurărilor, să apară unele cărți în tălmăcirii făcute de traducători de ocazie, în anii din urmă această lipsă a fost înlăturată și operele literare de valoare apar de cele mai multe ori prin contribuția scriitorilor de frunte ai literaturii românești, cum sint: Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Cezar Petrescu, Mihai Beniuc, Miron Radu Paraschivescu, Cicerone Theodorescu, Eusebiu Camilari, Al. Philippide, Maria Banus, Lucia Demetrius, Mihai Dragomir, Victor Tulbure ș.a.

Astfel, cititorii pot avea la îndemână tălmăcirii într-adevăr demne de original. O întregire a cărții este întotdeauna ilustrată. Editura s-a îngrijit ca operele literare publicate să fie întovărășite de bune ilustrații sovietice sau românești. Dintr-un grației noștri care au contribuit cu talentul lor la ilustrarea operelor literare ruse și sovietice, trebuie citați în primul rînd Jules Perahim, Marcela Cordescu, Eugen Taru, Niky Popescu ș.a.

Fișele că mai rămîn multe lucruri de făcut, destule îmbunătățiri de adus, dar este tot atât de adevărat că printr-o mai bună organizare a muncii redacționale, printr-o planificare mai atentă și, îndeosebi, prin antrenarea în activitatea de traducere a unui număr tot mai mare de scriitori talentați și de traducători pricepuți, tălmăcirii neglijente, făcute în grabă și fără sentimentul răspunderii față de cititor și față de cărțile traduse, putem spune că aproape nu mai apar deloc.

Acum, în cîntea Lunii prieteniei romno-sovietice, cu prilejul „Săptămîni cărții sovietice”, editura „Cartea rusă” a lansat în librării o nouă serie de cărți, printre care opere clasice ca „Obtomov” de I. A. Goncarev, volumul al III-lea al „Operele” lui A. Cehov, „Amintiri dragi” de I. Repin, o nouă ediție din „Mama” de M. Gorki, sau opere ale autorilor sovietici, ca romanul „Căderea Parisului” de I. Ehrenburg („Opere” vol. I), „Epopoea Sevastopolului” de Sergheev-Tenski, „Radicev” de Olga Fors, monografia criticului I. V. Ermilov despre Nikolai Gogol, cartea lui N. Abalkin „Sistemul lui Stanislavski și teatrul sovietic”, „Versuri alese” de K. Simonov, interesanta culegere de mărturisiri asupra procesului de creație literară „Despre munca scriitorului” etc.

Alături de celelalte edituri din țara noastră, „Cartea rusă” va căuta să dea cititorilor tot mai multe cărți sovietice, care să-i învețe cum să trăiască — așa cum e-a exprimat odată un cititor român — și care să răspundă cerinței din ce în ce mai largi a maselor de cititori.

Activiții și membrii A.R.L.S.-ului au nobila sarcină de a fi buni propagandisti ai cărții sovietice, sprijinitori ai răspîndirii ei în masă și mai largi. Îndeplinirea acestei sarcini este o contribuție valoroasă la realizarea de noi succese în revoluția culturală din țara noastră.

me de „Opere alese” de A. S. Pușkin, alături de o ediție separată a romanului în versuri „Evghenii Oneghin”, primele patru volume din culegerea de opere ale lui I. S. Turghelev, primele două volume din „Operele” lui N. V. Gogol. De asemenea, a început editarea „Operele” lui Alexei Tolstoi, Iliia Ehrenburg, K. Fedin, P. Pavlenko.

Afară de aceste culegeri, au apărut ediții deosebite de opere din literatura clasică rusă, din literatura sovietică, din literatura popoarelor U.R.S.S. De asemenea, lucrări de critică și istorie literară, cărți consacrate problemelor artei plastice, muzicii, arhitecturii, teatrului, cinematografului.

„Cartea rusă” folosește în munca editorială, pe lângă formele obișnuite, și o seamă de colecții de popularizare foarte largă, tipărit în acest scop cărți accesibile oricui. Cărtorii înșiși au apreciat, la diferite consfătuiri și în scrisori, colecții ca „Lectura”, „Literatura pentru toți”, „Romanul-gazetă”, „Muzica pentru toți” ș.a.

Printre preocupările de căpetenie ale redacției editurii „Cartea rusă” a fost în ultimii ani îmbunătățirea calității traducerilor și a aspectului grafic al cărților. Dacă la începuturile sale, editura îngăduie, prin forța împrejurărilor, să apară unele cărți în tălmăcirii făcute de traducători de ocazie, în anii din urmă această lipsă a fost înlăturată și operele literare de valoare apar de cele mai multe ori prin contribuția scriitorilor de frunte ai literaturii românești, cum sint: Mihail Sadoveanu, Tudor Arghezi, Cezar Petrescu, Mihai Beniuc, Miron Radu Paraschivescu, Cicerone Theodorescu, Eusebiu Camilari, Al. Philippide, Maria Banus, Lucia Demetrius, Mihai Dragomir, Victor Tulbure ș.a.

Astfel, cititorii pot avea la îndemână tălmăcirii într-adevăr demne de original. O întregire a cărții este întotdeauna ilustrată. Editura s-a îngrijit ca operele literare publicate să fie întovărășite de bune ilustrații sovietice sau românești. Dintr-un grației noștri care au contribuit cu talentul lor la ilustrarea operelor literare ruse și sovietice, trebuie citați în primul rînd Jules Perahim, Marcela Cordescu, Eugen Taru, Niky Popescu ș.a.

Fișele că mai rămîn multe lucruri de făcut, destule îmbunătățiri de adus, dar este tot atât de adevărat că printr-o mai bună organizare a muncii redacționale, printr-o planificare mai atentă și, îndeosebi, prin antrenarea în activitatea de traducere a unui număr tot mai mare de scriitori talentați și de traducători pricepuți, tălmăcirii neglijente, făcute în grabă și fără sentimentul răspunderii față de cititor și față de cărțile traduse, putem spune că aproape nu mai apar deloc.

Acum, în cîntea Lunii prieteniei romno-sovietice, cu prilejul „Săptămîni cărții sovietice”, editura „Cartea rusă” a lansat în librării o nouă serie de cărți, printre care opere clasice ca „Obtomov” de I. A. Goncarev, volumul al III-lea al „Operele” lui A. Cehov, „Amintiri dragi” de I. Repin, o nouă ediție din „Mama” de M. Gorki, sau opere ale autorilor sovietici, ca romanul „Căderea Parisului” de I. Ehrenburg („Opere” vol. I), „Epopoea Sevastopolului” de Sergheev-Tenski, „Radicev” de Olga Fors, monografia criticului I. V. Ermilov despre Nikolai Gogol, cartea lui N. Abalkin „Sistemul lui Stanislavski și teatrul sovietic”, „Versuri alese” de K. Simonov, interesanta culegere de mărturisiri asupra procesului de creație literară „Despre munca scriitorului” etc.

Alături de celelalte edituri din țara noastră, „Cartea rusă” va căuta să dea cititorilor tot mai multe cărți sovietice, care să-i învețe cum să trăiască — așa cum e-a exprimat odată un cititor român — și care să răspundă cerinței din ce în ce mai largi a maselor de cititori.

Activiții și membrii A.R.L.S.-ului au nobila sarcină de a fi buni propagandisti ai cărții sovietice, sprijinitori ai răspîndirii ei în masă și mai largi. Îndeplinirea acestei sarcini este o contribuție valoroasă la realizarea de noi succese în revoluția culturală din țara noastră.

Alături de celelalte edituri din țara noastră, „Cartea rusă” va căuta să dea cititorilor tot mai multe cărți sovietice, care să-i învețe cum să trăiască — așa cum e-a exprimat odată un cititor român — și care să răspundă cerinței din ce în ce mai largi a maselor de cititori.

Activiții și membrii A.R.L.S.-ului au nobila sarcină de a fi buni propagandisti ai cărții sovietice, sprijinitori ai răspîndirii ei în masă și mai largi. Îndeplinirea acestei sarcini este o contribuție valoroasă la realizarea de noi succese în revoluția culturală din țara noastră.

Soli ai muzicii sovietice

văzuți de GORA

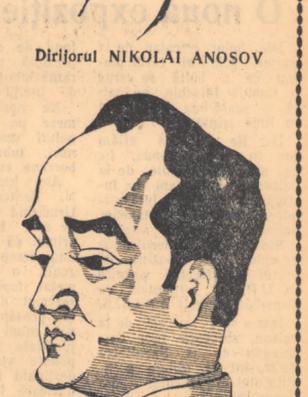
Soprana GOAR GASPARIAN

Violonistul IGOR OISTRAH

Dirijorul NIKOLAI ANOSOV

Pianistul IAKOV ZAK

Clasiicii ruși și sovietici în teatrul nostru

GEORGE VRACA
Artist al poporului din R.P.R.

Săptămîna teatrului sovietic, care se desfășoară în Luna prieteniei, este o aleasă sărbătoare pentru lucrătorii din teatru, ca și pentru spectatori. Ea este însă și prilej de bilanț al realizărilor teatrului nostru, în lumina exemplului teatrului sovietic.

Publicul nostru a cunoscut și înainte de 23 August 1944 câteva din cărțile mari ale literaturii clasice ruse și puțin din piesele unui Tolstoi, Cehov sau Gogol... Acest public a fost pus însă în fața unei interpretări care sărăcea și adesea denatura fondul de idei, tematica și sensul acestor puternice opere dramatice. În „Anna Karenina” sau în „Cadavrul viu” de Lev Tolstoi, în „Unchiul Vanea” sau în „Pescărușul” lui Cehov, concepția regizorilor și interpretarea actorilor căutau să exprime doar așa zitul „suflet slav” cu străfunduri „neînțelese”. Așa ne obișnuisem să-i auzim pe critici și pe cronicari explicînd sensurile pieselor mai sus amintite, așa ne obișnuisem să le tălmăcim, pe scenă, pentru marea publică iar la „Revizorul” lui Gogol, spectatori erau poftiți numai să se distreze și să pîdă, asistînd la o serie de întîmplări și situații bufe. Nu credem că sintem lipsiți de modestie, atunci cînd spunem că în anii din urmă teatrul românesc a pus cu adevărat în valoare aceste capodopere ale literaturii clasice ruse. În locul „sufletului slav”, vesnic „neînțeles”, vesnic „neînțelese”, a apărut atunci ideea destrămării vieții omului datorită căsătoriei materiale și spirituale ale orînduirii țariste. În locul întîmplărilor bufe, în teatrul lui Gogol a apărut satira puternică, plină de conținut la adresa unei lumi în plină decădere. Spectacolele realizate după 1944 pe scenele noastre — „Treii surori”, drama lui Cehov, pusă în scenă la Teatrul Național, „Pădurea” lui A. Ostrovski, realizată de colectivul Muncipalului, „Lupii și oile” de același scriitor,

joaca pe scena Teatrului C.F.R. Giulești, apreciatele comedii ale lui Gogol „Jucătorii de cărți” și „Căsaților”, cu care Teatrul Armatei și-a îmbogățit repertoriul permanent, sau „Revizorul”, marele succes al Naționalului — reușesc să pună în lumină tematica și adevărul gînd al acestor uriași creatori. Drama omului, zburcîntul lui adine într-o lume rău construită, nepuțința de a se salva, ca și risul amar, biciuirea crudă a unor țare sociale, care au dus la prăbușirea vechii lumi — iată valorile pe care le aduce dramaturgia clasică rusă și pe care spectatorul de la noi abia acum le-a cunoscut.

Dar în afară de aceste reprezentante ale repertoriului clasic rusesc, cu care publicul mai luase un oarecare contact, au venit, în acești 11 ani, pe scenele noastre și oaspeții noi. Este vorba de dramaturgia sovietică, de piesele de teatru născute fie în timpul Revoluției, fie în anii de frîntîmări, de prefaceri care au urmat acest uriaș eveniment, fie în vremea din urmă, cînd viața omului a pornit pe făgăș nou.

„Lubov Iarovaia” de Trenlov, „Trenul blindat” de Vs. Ivanov, „Ruptura” de Lavrenev, „Umbră străină” de K. Simonov, „Așa s-a călît oțelul” după romanul lui N. Ostrovski, „Argila și portelan” de Grigulis, „Două lagăre” de Iakobson și altele au îmbogățit repertoriul teatrelor noastre. Dar avalanșa aceasta de piese noi n-a însemnat numai o serie de fîltiri sau o serie de spectacole, care să mărească și să continue seria spectacolelor cu care ne obișnuisem. Apariția lor a fost surprinzătoare: ele au izbit prin nouitatea

lor. Solii ale unei lumi noi, purtătoare de cuvînt ale unor conștiințe noi, călîte în focul unei mari revoluții — aceste piese veneau cu subiecte neobișnuite, cu prezența unor medii de viață foarte puțin cunoscute și care niciodată nu mai apăruseră pe scenele noastre; ele veneau cu o tematică nouă, cu o intrigă construită pe alți piloni decît cei pe care-i cunoscuserăm pînă atunci, ele veneau cu personaje mbrăcate în alte haine decît fracurile și costumele bogate de epocă și aducînd o viziune de viață cu totul deosebită.

Cu piesele sovietice, și-a cîștigat drept de cetate în teatrul nostru lumea uzinelor, a marilor șantiere, a minelor de cărbuni, lumea colhozurilor, lumea aceasta investimintală în salopetă sau haine simple, dar purtînd un suflet nou, bogat, plin de aspirații... Cu piesele sovietice, a pătruns pe scenele noastre sufletul omului, care pune, mai presus de interesele sale, interesele colectivității, care se străduiește și luptă nu pentru satisfacerea unor nevoi individuale, ci pentru ca ceilalți, oamenii toți, într-o zi să trăiască mai bine.

Și identificînduse cu aceste personaje, odată cu publicul, care a înțeles că există un alt fel de a privi viața, actorii și regizorii chemați să aducă pe scenă aceste piese, au înțeles că există un alt stil de a juca teatru. Stilul acesta nou cere numai respectarea adevărului vieții și trăirea cu totală sinceritate a valorilor omenitești pe care le creează scena.

Ilustrația de carte în U. R. S. S.

Ilustrația de carte e un mijloc activ de a spori puterea de pătrundere a literaturii în marile mase. De aceea, în orice cultură care se adresează poporului, ea joacă un rol deosebit de însemnat. Ilustrația ușurează înțelegerea textului, deprinde pe cititor cu chipurile personajelor unei povestiri, evocă atmosfera și cadrul în care se petrece acțiunea și rezumă, într-o expresie sintetică, momentele culminante ale narațiunii. Ea servește astfel ca o introducere sau un comentariu în imagini, accesibil tuturor.

Cultura sovietică, pusă în slujba poporului, a lăsat încă de la început, pe scară largă, ilustrația de carte, atât pentru literatura clasică rusă și universală, cît și pentru cea contemporană. Cărțile publicate în Uniunea Sovietică în milioane de exemplare sint bogat ilustrate. Cei mai de seamă artiști sovietici participă cu însușirea la această muncă, dînd opere care rămîn ca adevărate creații ale grației actuale.

Ilustrațiile colective lui Kukriniki la „Foma Gordeev” de Maxim Gorki sau la „Don Quijote” de Cervantes, cele ale lui D. Smarinov la „Petru I” de Alexei Tolstoi, la „Familia Artamonov” de Maxim Gorki, la „Dubrovski” de A. Pușkin sau la „Un erou al timpului nostru” de M. Lermontov, ilustrațiile lui I. M. Toizde la poemul clasic gruzin „Viteazul în pielea de tigru” de Șola Rustaveli sau la Antologia poeziei gruzine, cele ale lui E. A. Kibrik la „Colas Breugnot” de Romain Rolland, la „Thi Ulenspiegel” de Ch. de Coster, la „Taras Bulba” de Gogol, precum și ilustrațiile lui Vereski la „Pămint desleșenit” de M. Solohov reprezintă cîteva din marile succese realizate de artiștii sovietici în acest domeniu și răsplătite deseori cu Premiul Stalin pentru grație.

Se deprinde din aceste constatări o primă concluzie importantă: în Uniunea Sovietică nu există prejudecata că ilustrația de carte ar fi o artă minoră, că, dimpotrivă, artiștii consacrați și în alte domenii ale plasticii nu șovăie să lucreze și în această ra-

mură, care are un vădit caracter de masă. Ilustrația de carte pune cîteva probleme de principiu, pe care artiștii sovietici le-au rezolvat cu succes. Astfel, de pildă, e problema relației dintre scriitor și ilustrator. Dacă ilustrația de carte nu e decît tălmăcirea în limbaj plastic a textului, atunci în ce măsură grafișianul poate face o adevărată operă de creație? Se întreabă acela care o scoțese „artă minoră”. În afară de faptul că o buna transpunere poate fi un act de creație — ca și gravura de interpretare, de pildă, care transpune într-o altă tehnică un tablou sau o sculptură — în ilustrația de carte artistul nu e numai un interpret al textului, ci poate aduce și un aport original. Desigur, el trebuie să pornească de la datele textului pe care-l ilustrează, să rămîna fidel spiritului cărții. Dar, în același timp, ilustratorul trebuie să cunoască prin propria sa mijlocă epoca și cadrul în care se petrece acțiunea, iar a se mulumi numai cu documentarea pe care l-o oferă textul. Cînd va ilustra, de pildă, un roman istoric, el va studia trăsăturile esențiale ale epocii, arhitectura, mobilierul, costumele, mijloacele de transport, raporturile sociale, obiceiurile, înfățișarea și felul de viață al diferitelor clase sociale pentru a putea crea o adevărată reconstituire istorică. Așa a procedat D. Smarinov care a ilustrat romanul „Petru I” sau E. A. Kibrik pentru romanul „Colas Breugnot”. Romanul lui Romain Rolland fiind povestea unui om din popor, Kibrik a studiat folclorul francez, gravurile de epocă, documentele publicate și a izbutit să dea imaginea autentică, vie, tipică, a țăranelui francez din Burgundia. Creația ilustratorului e paralelă cu cea a scriitorului, ceea ce nu-l împiedică să adauge imagini literare tot soiul de amănunte caracteristice menite să definească mai bine și personajul din roman și cadrul povestirii.

Caracteristic pentru actul de creație este exercitarea facultății de selecție a artistului. Pictorul alege din noianul de amănunte al

vieții numai acele trăsături care sint tipice motivului redat. Romanicler alege din nenumerății oameni pe care l-a cunoscut, numai cîteva pe care-l transpune în opera sa, iar din multiplele întîmplări ale vieții lor, va evoca numai pe acelea care sînjuesc mai bine la individualizarea, la definirea lor morală și socială și la desfășurarea acțiunii. La fel, ilustratorul va alege din numeroasele episoade ale cărții numai acele momente care vor rezuma cu un tîlc mai a-dînc povestirea. Pentru redarea eroilor cărții în imagini tipice, el va trebui să cunoască viața tot atât de bine ca și scriitorul.

Nimeni n-a contestat, de pildă, că într-o operă muzicală, alit compozitorul cît și autorul libretului săvîrșesc deopotrivă un act de creație. La fel e și raportul dintre scriitor și ilustrator, iar succesele grafișienilor sovietici sînt pilduitoare în această privință.

Pentru a ilustra „Familia Artamonov” de Maxim Gorki, care povestește ascensiunea capitalistă, materială și socială, a unei familii de țărani, D. Smarinov a ales printre altele scena culminantă cînd bătrînul Artamonov, ajuns la capătul vieții, își privește într-o zi drumul străbătut și tot ceea ce a savîrșit pînă atunci. Ilustratorul a redat adevăratul acest moment, înfățișîndu-l pe Artamonov pe un deal în fața căruia se deschide perspectiva orașului, cu coșurile fabricilor și clădirilor sale. Monumental situat în primul plan, Artamonov privește orașul pe care l-a acaparat prin ambiția sa. Și întreaga faptură și fizionomie exprimă elocvent acest moment esențial al povestirii.

Și în ilustrația pentru copii, care cere o cunoaștere adîncă a psihologiei și a cerințelor copilului, artiștii sovietici au dobîndit mari succese.

Realizările grafișienilor sovietici în domeniul ilustrației de carte au servit ca un exemplu, ca un imbold și pentru ilustratorii romîni. Nu e vorba numai de o influență directă de la caz la caz, de la artist la artist,

ci de o întîrire mult mai rodnică, prin lămurirea problemelor esențiale ale acestei arti, prin deschiderea unor noi perspective creative, prin stimularea unei activități din ce în ce mai sustinute.

Grafișienii romîni nu l-au imitat mecanic pe cei sovietici, ci, urmîndu-le pilda, au izbutit să ajungă la o înflorire a acestei arte și la noi, ilustrațiile lui Corneliu Babu la „Mitra Floror”, ale lui Jules Perahim la „Klim Samghin”, „Ultima lovitură”, „Vasili Tiorkin”, „Nică fără frică”, ale Ligiei Marcovei la „Nada florilor”, ale lui Romi Noel Florin la „Anna Karenina”, ale lui Aurel Jiquidi la „Nicoară Polcoavă”, ca și ilustrațiile făcute de Marcela Cordescu, Atanasie Demian, G. Ivancenco, Pavlu Nazarie, E. Taru, Aurel Stoicescu, Maria Constantin, N. Popescu, Dralco, Al. Alexe, Coca Crețoiu, Gh. Adoc și alții arată că acestă ianură a grației s-a dezvoltat în condiții necunoscute pînă acum la noi. Din exemplul grafișienilor sovietici, artiștii din R.P.R. au înțeles tot mai important pe care ilustrația de carte îl poartă în marea acțiune de culturalizare a maselor și răspîndirea artei în rîndurile poporului.

Folosirea în mod creator a pildii sovietice ajută ilustratorii de carte din R.P.R. să-și exprime într-o formă națională, proprie, posibilitățile artistice, și să îmbogățească astfel mișcarea noastră plastică.

Desigur, sîmîn încă multe probleme de rezolvat și pentru ilustratorii noștri de carte, de pildă, folosirea mai accentuată a elementelor de artă populară, adîncirea psihologică a personajelor, studiul mai riguros în reconstituirea istorică, îmbunătățirea mijloacelor de expresie artistică etc. Dar și în această privință, pilda ilustratorilor sovietici le servește de călăuză și îndemn, dovadă încă o dată cît de rodnică poate fi cunoașterea realizărilor culturale ale marilor țări prietene, unde arta e pusă cu adevărat în slujba poporului.

IONEL JIANU

Marele transformator al naturii

I. V. Miciurin, creatorul unei noi etape în dezvoltarea biologiei

Oamenii de știință progresiști din lumea în rează, precum și cei care se ocupă de cultura plantelor și creșterea animalelor sârbătorește 100 de ani de la nașterea lui Ivan Vladimirovici Miciurin. Intelectualul unei noi etape în dezvoltarea biologiei, a etapei epocii socializmului.

I. V. Miciurin s-a născut la 27 octombrie 1855 în satul Dolgoc, gubernia Reazan. Parinții și bunicii lui se ocupau cu grădăria și el însuși a vădit încă din copilărie o mare pasiune pentru cultura plantelor. Nevoile materiale l-au silit ca de la 17 ani să lucreze ca funcționar, apoi ca mecanic de casornice și aparate de semnalizare la calea ferată. În timpul liber, el continua însă să se ocupe de pomicultură. În munca lui de grădinar, el și-a propus un scop înalt, izvoiri din dragostea pentru poporul său — acela de a contribui la obținerea de fructe de calitate superioară și în regiuni mai nordice ale Rusiei. Pentru a-și putea duce la bun sfârșit sarcina aceasta de transformare a naturii în folosul omului, el s-a înarmat cu cunoștințele teoretice, studiind tot ce se referea la evoluția plantelor — cărți, reviste de specialitate — dar acordă deosebită atenție lucrărilor lui Ch. Darwin asupra formării speciilor. Pe lângă cărțile lui Darwin, traduse în limba rusă, el cunoștea și cercetările de biologie materialistă ale lui P. Kiselev, Timirezev, Mečnikov, Sečenov, Kovalevski ș.a.

Viața lui Miciurin este o plină strălucită a muncii și a tenacității, caracteristică oamenilor mari. Sub regimul țarist, el era lipsit de orice spirit material și moral din partea stăruții și a științei oficiale, ba uneori era chiar luat în ris. Asia nu l-a împiedicat ca în 1913 să refuze oferta avantajoasă a unor oameni de afaceri americani care îl chemau în Statele Unite. El a continuat să rămână în Rusia, punându-și puterea de creație în slujba patriei și poporului său.

După Marea Revoluție Socialistă din Octombrie 1917, I. V. Miciurin s-a bucurat de un larg și multilateral ajutor din partea Puterii Sovietice. V. I. Lenin spunea că activitatea creatoare a lui I. V. Miciurin are o deosebită importanță pentru stat. I. V. Miciurin a fost distins de Guvernul Sovietic cu ordine și medalii, printre care cu Ordinul „Sveagul Rosu al Muncii” în 1925 și cu Ordinul „Lenin” în 1931. Când a împlinit 50 de ani de activitate științifică, a primit pensie. A fost ales membru activ al Academiei de Științe Agricole „V. I. Lenin” și membru de onoare al Academiei de Științe a Uniunii Sovietice.

Pepiniera sa din Kozlov (azi, Miciurinsk), la început numai de câteva hectare, s-a mărit în anii Puterii Sovietice la peste 1.000 hectare și a fost înzestrată cu instalații moderne. Pe lângă pepinieră s-a înființat o școală tehnică de selectare a pomilor și arbuștilor fructiferi. Acum, funcționează la Miciurinsk și o facultate de selecție, un institut de cercetări pomologice și laboratorul central de genetică „Miciurin”. În 1935, în pepinieră creșteau peste 125.000 de hibridi.

În întreaga activitate a lui Miciurin, se îmbină în chip armonios teoria științifică cu practica. Larga activitate practică și lumina concepției materialist-dialectice l-au

Prof. N. SALĂGEANU
rectorul Universității „C. I. Parhon”
din București
membru corespondent al Academiei R.P.R.

ajutat de Miciurin să dezvolte pe o nouă treaptă teoria lui Ch. Darwin.
Unul dintre principiile fundamentale ale biologiei și practicii miciuriniștii este unitatea și interdependența dintre organism

Ivan Vladimirovici Miciurin (1855-1935)

și mediu. La schimbarea mediului înconjurător organismul reacționează prin schimbarea metabolismului. Metabolismul schimbă provocând la rândul său modificări ale organismului în sensul adecvării lui la mediu.

Pe acest principiu se întemeiază mai multe metode de lucru ale lui Miciurin. Astfel, el cultiva plantele sudice în regiuni cât mai nordice și selecta exemplarele rezistente. În cazul hibridizării vegetative, el lăsa frunzele numai partenerului ale cărui însușiri urmărea să le transmită celuilalt. Puietii primeau îngrășăminte chimice cu macro și microelemente și erau supuși unui regim agrotehnic avansat.

Biologia miciuriniștii înțelege ereditatea ca însușire a organismului de a se dezvolta într-o direcție relativ determinată, de a avea un anumit tip de metabolism și anumite cerințe față de condițiile mediului. Ereditatea se schimbă în decursul filogenezei și al ontogenezei. Ereditatea este și altă mai stabilă, cu o altă specie și mai veche. Speciile și soiurile noi sunt cu mult mai plastice. La încrucișarea sexuată a unui soi vechi cu unul nou, predomină în genere la urmași însușirile soiului sălbatic sau vechi. Pe această bază, Miciurin a elaborat metoda zbruncinării eredității, încrucișând soiuri sau chiar genuri diferite pentru a obține hibridi cu plasticitate cât mai mare.

Miciurin a observat de asemenea că vitezoarele mai tinere au o mai mare elasticitate față de condițiile noi ale mediului și, drept urmare, în încrucișările sexuate el aplica pollen de la un pom bătrân, ale cărui caractere trebuiau să predomină, pe florile unui pom tânăr care înflorea pentru prima oară. Marele biolog a constatat că plantele în decursul vieții își ameliorază progresiv însușirile. El a atras atenția asupra stadialității în dezvoltarea plantelor, arătând că ramurile de la baza pomului, deși mai bătrâne, sunt mai puțin evaluate din punct de vedere stadial decât cele de la vârful coroanei, ceea ce înseamnă că parcurgerea stadiilor de dezvoltare are loc în virfurile de creștere ale tulpinii.

Impotriva teoriilor lui Weissman, Mendel și Morgan, I. V. Miciurin a dezvoltat creator principiul de transmitere la urmași a unor însușiri dobândite de părinți, arătând că ereditatea este localizată în protoplasma tuturor celulelor care au relații stricte cu mediul înconjurător și cu celelalte țesuturi și organe ale corpului. S-au obținut un număr mare de hibridi vegetativi ale căror însușiri se transmit urmașilor.

Biologia miciuriniștii consideră înmulțirea sexuată ca un proces de asimilare reciprocă a celulelor sexuale, raportul forțelor de asimilare ale celor doi gameti determinând proporția în care noul organism moștenește caracteristicile părinților. El reprezintă între formele îndepărtate din punct de vedere geografic, fie pentru a imprimă urmașilor însușiri valoroase ale unui soi local, fie pentru a obține soiuri mai plastice din părinți egali de îndepărtați de localitatea unde sunt transplantați. El a realizat încrucișarea între specii și genuri diferite, prin așa-numita metoda a apropiierii vegetative sau prin metoda intermediară.

Principiile stabilite de Miciurin explică fenomenele transformării viețuitoarelor și stau la baza metodelor cu care omul poate dirija aceste transformări. Ele reprezintă un mare pas înainte față de concepția lui Ch. Darwin. Spre deosebire de predecesorul său, care cerceta și explica formarea speciilor, I. V. Miciurin a trecut la etapa superioară, de transformare a plantelor în sensul dorit de om. Lucrările științifice ale lui Miciurin — publicate în 4 volume cu 2.800 pagini — precum și cele peste 300 soiuri noi de plante create de el, reprezintă o bază însemnată pentru înflorirea continuă a agriculturii socialiste și pentru dezvoltarea mai departe, pe drumul bun, a științelor biologice.

Savanții biologi, specialiștii din domeniul culturii plantelor și al creșterii animalelor, precum și numeroși amatori din rîndul țărănilor și al tineretului studiază învățăturile lui Miciurin și o aplică creator, realizând noi soiuri de plante, noi rase de animale, contribuind astfel la transformarea socialistă a agriculturii.

Centenarul nașterii lui I. V. Miciurin este un prilej de a adăuga cunoștințele învățăturii sale și a realizării discipolilor săi din U.R.S.S. de a analiza primele noastre succese pe calea transformării naturii și de a pune baze și mai temeinice dezvoltării lor viitoare.

Oricine te-ai afla pe întinderile de necurpinț ale Uniunii Sovietice, în îndepărtatul Aleksandrovsk din Extremul Orient sau în sudul insorlat al Crimiei, în Leningrad sau „Moscoa, pretutindeni înțeleștii minunatele soiuri de plante create de Miciurin și de discipolii săi. Noile soiuri miciuriniștii cresc și dau roade chiar și în zone care altădată le erau inaccesibile. Urmind învățăturile marilor savanți, oamenii sovietici își transformă Patria într-o grădina înfloritoare.

Seleționarii sovietici pe drumul lui Miciurin

Noi culturi agricole de cîmp

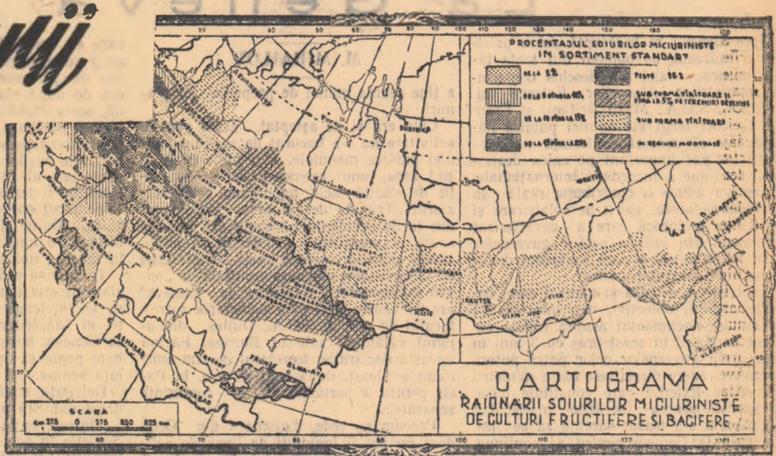
Știința și practica miciuriniștii sovietică dau cea mai mare atenție creării de noi soiuri de grâu de toamnă cu calități superioare. În partea sud-vestică a U.R.S.S., soiurile „Ukrainka-1”, „Voronežka”, „Cerna-anba-11”, „Stepenka”, „Armavirski-3497” ș.a., larg răspândite în Caucaz, Ucraina, R.S.F.S.R.

Au fost create de asemenea soiuri noi de gălbenuș, muștar, susan negru, arahidă, mac, soia, sofranel, în ș.a.

În selecția a noi soiuri de cartofi, s-a urmărit realizarea de culturi timpurii, precum și crearea de plante foarte productive, rezistente la boli și adaptate condițiilor locale. În Siberia au apărut, una din cele mai importante regiuni cultivate de cartofi, s-au introdus încă înaintea de 1951 soiurile „Sibirak” și „Omick”. În 1953, au început să se răspândească aici soiurile „Severeanin” și „Sedov”, care sînt timpurii, au tuberculi mari, ușor alungiți, gust plăcut și sînt foarte productive.

Pe baza învățăturii miciuriniștii, ca însușirile noi căpătate de plante și animale sub influența condițiilor de viață și înțelegând, geneticii și zootehniștii sovietici desfășoară o largă și sistematică acțiune de creștere de noi rase de animale cu caracteristici economice superioare. Prin hrănirea și întreținerea rațională a vitelor, Stafiunea zootehnică de stat din Kostroma a creat o nouă rasă de vaci, vacile din rasa „Kostroma” crescute în sohozhol „Karavoev” au înfășurat frumoză și dau cantități mari de lapte cu procent ridicat de grăsime. Sînt, de asemenea, vacile de rasă „Holmogorsk” ș.a.

În domeniul culturilor oleaginoase, seleționarii sovietici au izbit și sporosă procentul de ulei al semințelor și s-a obținut plante rezistente la boli și cu tulpini înalte, potrivite pentru

recoltarea cu combina. Cuprind pînă la 40-44% ulei și chiar mai mult soiurile de floarea soarelui „1646-VNIIMK”, „6540-VNIIMK”, „Voronežka”, „Cerna-anba-11”, „Stepenka”, „Armavirski-3497” ș.a., larg răspândite în Caucaz, Ucraina, R.S.F.S.R.

Deosebit interes teoretic și practic prezintă lucrările lui P. M. Sopikov de creare a noi rase de gălbenuș prin transfuzii de sînge.

Pomicultura miciuriniștii

Miciurin a insistat totdeauna asupra însemnătății răspîndirii merilor, pomi foarte uberi de poporul rus, a dat indicații și a arătat căreia sămîntoasă, cu vîitalitate ridicată și foarte productive. S-a constatat că incubația are în această privință un rol însemnat.

Deosebit interes teoretic și practic prezintă lucrările lui P. M. Sopikov de creare a noi rase de gălbenuș prin transfuzii de sînge.

Noi rase de animale domestice și păsări

Pe baza învățăturii miciuriniștii, ca însușirile noi căpătate de plante și animale sub influența condițiilor de viață și înțelegând, geneticii și zootehniștii sovietici desfășoară o largă și sistematică acțiune de creștere de noi rase de animale cu caracteristici economice superioare. Prin hrănirea și întreținerea rațională a vitelor, Stafiunea zootehnică de stat din Kostroma a creat o nouă rasă de vaci, vacile din rasa „Kostroma” crescute în sohozhol „Karavoev” au înfășurat frumoză și dau cantități mari de lapte cu procent ridicat de grăsime. Sînt, de asemenea, vacile de rasă „Holmogorsk” ș.a.

desfășoară selecția oilor de karakul după calitățile descendente, clăduindu-se oile din acest punct de vedere și indicînduse că, pentru îmbunătățirea calității a înțelegul septel de karakul, să servească drept material numai oile de rasă superioară.

Sînt remarcabile succesele obținute de Institutul de cercetări științifice din Zagorsk în domeniul creșterii păsărilor, al creării unor soiuri sămîtoase, cu vîitalitate ridicată și foarte productive. S-a constatat că incubația are în această privință un rol însemnat.

Deosebit interes teoretic și practic prezintă lucrările lui P. M. Sopikov de creare a noi rase de gălbenuș prin transfuzii de sînge.

Miciurin a insistat totdeauna asupra însemnătății răspîndirii merilor, pomi foarte uberi de poporul rus, a dat indicații și a arătat căreia sămîntoasă, cu vîitalitate ridicată și foarte productive. S-a constatat că incubația are în această privință un rol însemnat.

Deosebit interes teoretic și practic prezintă lucrările lui P. M. Sopikov de creare a noi rase de gălbenuș prin transfuzii de sînge.

Deosebit interes teoretic și practic prezintă lucrările lui P. M. Sopikov de creare a noi rase de gălbenuș prin transfuzii de sînge.

Deosebit interes teoretic și practic prezintă lucrările lui P. M. Sopikov de creare a noi rase de gălbenuș prin transfuzii de sînge.

Deosebit interes teoretic și practic prezintă lucrările lui P. M. Sopikov de creare a noi rase de gălbenuș prin transfuzii de sînge.

gustoși și rezistenți la temperaturi mai scăzute.

În Crimeea, Caucaz, Moldova Sovietică, R.S.S. Ucraineană, se cultivă larg pierici timpurii, cu fructe bune pentru vînzare „Kokkuzent”, „Podarșka”, „Krim-Lispele” — create prin metoda hibridizării îndepărtate.

Soiuri de cași rezistenți la frig, ca „Lucișii miciuriniști”, „Tovarișca” ș.a., obținute de I. V. Miciurin și de alți pomicultori prin încrucișări de soiuri asiatiche și europene, se răspîndeșc în Ucraina și în R.S.F.S.R.

Încă I. V. Miciurin a deschis bătălia pentru creșterea soiurilor de pruni rezistenți la îngheț la frig, pentru zona U.R.S.S. După sfatul lui selecționarii sovietici joșosec drept porț-altoi soiuri nobile și rezistente, creșterea acestor soiuri. Seleționarii din Extremul Orient au creat soiuri de pruni pe baza prunului local de Ussuri și a prunilor chinezești și încrucișîndu-le vîșni cu hibridii „Sibirak” și „Omick” din regiunea Ussuri.

Prunii de Ussuri au fost acclimatizați în Siberia, în regiunea Omsk.

În Uniunea Sovietică există 2.000 soiuri de vîșni de vie, din care 1.200 locale, caracterizate prin rezistența la frig, la secetă, la boli și paraziți; multe-au boabe mari, colorate frumoz și sînt foarte gustoase. Sînt înfășurate prafjele de vie pe teritoriul noi — lângă Moscova, pe Volga, în Belorusia, Kazahstan ș.a., create prin cultivarea soiurilor noi, selecționate de miciuriniștii.

În domeniul arbuștilor și tuielor fructifere, a obținut însemnate realizări prin înțelegarea metodelor miciuriniștii Științunea experimentală de fructe și baze din Moscova. Din 1924 pînă azi, au fost realizați și creșteți aproape 90.000 hibridi de fragi, din care au fost experimentate 180 forme elita.

În 30 de ani au fost selecționate mai multe soiuri de coacăze negre — „Koronalia”, „Slava Leningrad”, „Lia plodorodnaia” ș.a. — care conțin multă vitamină C, precum și vitamine P, A, B.

Azi, la MICIURINSK

UN DRUM GLORIOS

Pregătindu-se, parcă, și ele pentru centenarul fondatorului lor, livezile din Miciurinsk au înflorit astăzi primăvara năvalnic. A fost primăvara și vara în toamnă a neobișnuit de bogată. Evaluările prealabile ale recoltei de fructe în colhozul „Zaveti Lucea” erau primavara de 1.200 chintale, vara de 1.500, iar în pragul recoltei se ridicaseră la 2.000 chintale la ha.

Străbuși zeci de km de drumuri străjuite de perdele de copaci, dincolo de care, cit vezi cu ochii, se întind livezi, mișcîți și covorăcie de smarald ale semănăturilor de toamnă.

Cînd vii la Miciurinsk, localnicii îți arată bucurii un loc urz, unde își începe Miciurin experiențele, apoi parca Turmasosk, de o fericitate legendară, unde lea cîntat, apoi terenul ocrotit de rîulețul Leninski Vorone, teren mai sarac, ales din grădina „omului ca să crează „luptători” dirzi pentru livezile ce aveau să crească în regiunile nordului.

O strădă deapă, străjuită de piopi și urți — sădii de Miciurin, cu ajutorul tineretului — coboră spre apele limpezi ale râului Lesnoi Vorone, și spre pensula unde lucra Miciurin singur, fără ajutor, ba chiar luat în ris de oficialitățile țariste. A fost chemat în America, oferindu-i-se condiții bune de lucru, dar el a spus „nu!”, „Știu de mult că acclimatizarea plantelor prin simpla transplantare într-un finit străin nu dă rezultate. Fără îndoielă că așa e și cu oamenii. Toate forțele mi-le-am pus în slujba îmbogățirii grădiniilor Patriei mele... Și sarcina aceasta trebuie s-o duc pînă la capăt!”

În livezi, trecem printre rîndurile de noți, „Kliska”, „Pepini”, „Renet”, „Kandil”, pe lângă perii de soiul „Bere”, rezistenți la frig, pe lângă hibridi de malin, vișni, cais, pierici și migdal.

— La ce lucrați, Ivan Vladimirovici? — De cîte ori i se pune această întrebare, Miciurin răspunde: — La ceea ce îi este acum de trebuință poporului!

DIN GENERAȚIE ÎN GENERAȚIE

În grădina aceasta de la colțul râului Lesnoi Vorone, a primit Miciurin primii elevi — pe Gorskov, Lukovlev, Cernenko. Azi, tustrei sînt profesori și doctori în științe și au, la rîndul lor, alți elevi care conduc cadetre, colhozuri și sohozuri. Stau de vorbă lăloală, deseori nu sînt de aceeași părere nici ei între ei, ba uneori nici cu Miciurin. Iar natura își dezvăluie tainele cele care le caută mai neîmpăcat. Doar însuși Miciurin scria: „Urmașii mei sînt datori să mă depășească, să anihileze munca mea, continuînd-o totodată!”

Gorskov a demonstrat practic prețul polenizării — confirmare a principiului miciuriniștii al unității dintre organism și mediu, precum și a principiului de a porni de la cele mai bune forme existente.

Gorskov ne invită în livezi. Mere „Maiskaia”, „Gorskovskaia”, „Gloria lui Miciurin”; pere „Narednaia” și „Kohoznaia”, apoi nucii, vișnea, struguri... Peste 80 de soiuri noi au fost obținute prin polenizare liberă de la soiuri miciuriniștii.

Cernenko a creat peste 100 de forme noi de plante prin „hibridizarea îndepărtată”

MICIURINISMUL

peste hotarele U. R. S. S.

Savanții A. Morlon, precum și alți savanți practicieni din Anglia, aprobă tezele fundamentale ale biologiei miciuriniștii. Acești savanți popularizează principiile biologiei miciuriniștii și forța lor vitală, combat mendeliștii și morganisti, relevă ca principala particularitate a miciuriniștii strînsa lui legătură cu practica, spre deosebire de morganisti care „așteaptă darurile naturii, nevrînd să i le smulgă”.

În Franța există din 1952 o „Asociație a prietenilor și colaboratorilor a 1.000 de membri activi și cîteva mii de membri corespondenți — savanți, învățători, țărani-experimentatori etc. Asociația popularizează miciuriniștii, realizează științe agricole și practici agricole sovietice, lucrează celor care mai sunt experimențatori francezi.

În India există de asemenea numeroși cercetători și practicieni, adepți ai învățăturii miciuriniștii. Dr. Assan de la Institutul agricol al Indiei din New Delhi a scris oțeva lucrări interesante în legătură cu dirijarea și dezvoltarea petrolului, iar dr. J. J. de la Universitatea din Delhi, are oțeva lucrări despre teoria dezvoltării stadiale a plantelor.

În Ungaria și peste hotarele ei, sînt pețite numele savanților miciuriniștii K. Sedlman, I. Törő, A. Somos ș.a. Sînt apreciable realizările specialiștilor și practicienilor maghiari în ce privește selecția sticlei de zahăr, a porumbului, grîului și secarei de toamnă, a ardeiului, roșilor și în acclimatizarea orezului și altor culturi.

În Bulgaria fac vaste cercetări teoretice și experimentări practice profesorii biologi H. Daskalov, K. Bratanov, B. Nestorov ș.a. Sînt remarcabile studiile lor asupra hibridizării vegetative și selecției.

Este prețios aportul adus teoriei miciuriniștii de savanții din R. P. Chineză. Este cunoscut și într-alte țări numele lui Cih Si, autorul unor lucrări asupra fecundării heterospemice. Se dezvoltă mult și practica miciuriniștii.

Miciuriniștii din Iugoslavia au obținut însemnate realizări, îndeosebi în domeniul practicii agricole. S-au creat soiuri locale de bumbac, pălăgiele vîinate ș.a., prin hibridizare vegetativă și polenizare cu amestec de polen.

Numeroși sînt cercetătorii și experimențatorii miciuriniștii într-o serie de țări ca Polonia, Cehoslovacia, R.D. Germană, Danemarca, Belgia, Iran, Italia ș.a.

MICIURINISMUL

peste hotarele U. R. S. S.

Savanții A. Morlon, precum și alți savanți practicieni din Anglia, aprobă tezele fundamentale ale biologiei miciuriniștii. Acești savanți popularizează principiile biologiei miciuriniștii și forța lor vitală, combat mendeliștii și morganisti, relevă ca principala particularitate a miciuriniștii strînsa lui legătură cu practica, spre deosebire de morganisti care „așteaptă darurile naturii, nevrînd să i le smulgă”.

În Franța există din 1952 o „Asociație a prietenilor și colaboratorilor a 1.000 de membri activi și cîteva mii de membri corespondenți — savanți, învățători, țărani-experimentatori etc. Asociația popularizează miciuriniștii, realizează științe agricole și practici agricole sovietice, lucrează celor care mai sunt experimențatori francezi.

În India există de asemenea numeroși cercetători și practicieni, adepți ai învățăturii miciuriniștii. Dr. Assan de la Institutul agricol al Indiei din New Delhi a scris oțeva lucrări interesante în legătură cu dirijarea și dezvoltarea petrolului, iar dr. J. J. de la Universitatea din Delhi, are oțeva lucrări despre teoria dezvoltării stadiale a plantelor.

În Ungaria și peste hotarele ei, sînt pețite numele savanților miciuriniștii K. Sedlman, I. Törő, A. Somos ș.a. Sînt apreciable realizările specialiștilor și practicienilor maghiari în ce privește selecția sticlei de zahăr, a porumbului, grîului și secarei de toamnă, a ardeiului, roșilor și în acclimatizarea orezului și altor culturi.

În Bulgaria fac vaste cercetări teoretice și experimentări practice profesorii biologi H. Daskalov, K. Bratanov, B. Nestorov ș.a. Sînt remarcabile studiile lor asupra hibridizării vegetative și selecției.

Este prețios aportul adus teoriei miciuriniștii de savanții din R. P. Chineză. Este cunoscut și într-alte țări numele lui Cih Si, autorul unor lucrări asupra fecundării heterospemice. Se dezvoltă mult și practica miciuriniștii.

Miciuriniștii din Iugoslavia au obținut însemnate realizări, îndeosebi în domeniul practicii agricole. S-au creat soiuri locale de bumbac, pălăgiele vîinate ș.a., prin hibridizare vegetativă și polenizare cu amestec de polen.

Numeroși sînt cercetătorii și experimențatorii miciuriniștii într-o serie de țări ca Polonia, Cehoslovacia, R.D. Germană, Danemarca, Belgia, Iran, Italia ș.a.

Noi soiuri de plante de cîmp

— Din realizările agrobiologilor din R.P.R. —

Oamenii de știință și practicienii din agricultura țării noastre — din domeniul culturii plantelor de cîmp, al pomiculturii, legumiculturii, al zootehniei etc. — desfășoară o vastă activitate de aplicare creatoare a miciuriniștii. O largă aplicare a găsit învățăturile marelui I. V. Miciurin în domeniul ameliorării plantelor de cîmp, dînd bune rezultate în crearea de soiuri noi și în producerea semințelor elita la toate culturile agricole.

Asfel, colaboratorii științifici din Institutul de Cercetări Agronomice din R.P.R., sîmînșind ovăzul de primăvară — în primul an de încercare toamna tîrziu, în preajma lernii, iar în al doilea an, odată cu grîul de toamnă — au transformat două soiuri de ovăz de primăvară în ovăz de toamnă. Soiurile de ovăz transformate au dat în anii 1954-1955 o producție de 3.500-4.000 kg. boabe la ha, adică de două ori mai mult decît ovăzul de primăvară.

Teoria dezvoltării stadiale a plantelor, elaborată pe principiile miciuriniștii, de acad. T. D. Lisenko, dă posibilitatea de a se cunoaște temeinic particularitățile biologice ale plantelor, precum și de a se dirija influența mediului exterior asupra dezvoltării însușirilor și caracterelor plantelor. Se extinde din ce în ce mai mult în regiunile secetoase din țară metoda plantării de vară a cartofului. S-au stabilit soiurile de cartofi cele mai productive în stepă. Cartofii cultivați prin plantări de vară în gospodăriile agricole socialiste din aceste regiuni au dat în ultimii ani o producție de 10.000-18.000 kg tuberculi la ha.

După cum indică I. V. Miciurin, metoda cea mai bună de acclimatizare a plantelor este înmulțirea lor progresivă prin semințe. Prin înmulțiri repetate ale materialului semincer cultivat în țară, s-au reușit să se obțină în mod normal semințe la iută, la bumbacul egiptean ș.a. În viitor, acest principiu va fi aplicat pentru introducerea în

Prof. ing. AL. PRIADENCU
membru corespondent al Academiei R.P.R.
directorul secției de ameliorare a plantelor — I.C.A.R.—București
laureat al Premiului de Stat

cultură a plantelor noi, mai ales a celor textile și oleaginoase.

Acclimatizarea plantelor noi introduse în cultură se realizează și prin educarea lor în condiții de existență mai aspre decît cele specifice eredității lor. Astfel, soiurile de bumbac se cultivă mai întii în părțile nordice ale țării, cu primăveri reci și veri moderate de cald, iar sîmînțele obținute se încearcă în zona de cultură a bumbacului. În felul acesta, apar plante mai prețioase și mai puțin pretențioase la căldură.

Agricultorii știu că, prin culturi îndelungate, soiurile autogame de grîu, ovăz, mazăre etc. degenerază și își pierd treptat însușirile de productivitate și de rezistență la diferite temperaturi. Reînoiește însă prin metoda miciuriniștii a încrucișării libere în interiorul soiului, ele își elidă sîmînțelor vitalitatea și productivitatea, menținîndu-le în același timp și puterea biologică. Metoda aceasta are și va avea în viitor o largă aplicare în procesul periodic de reînoire a soiurilor de sîmînță de grîu, ovăz și mazăre.

Metoda miciuriniștii a încrucișării libere între soiuri în vederea producerii de semințe hibride de porumb are însemnate perspective pentru țara noastră. Hibridul între două sau mai multe soiuri de porumb crește mai viguros, rezistă mai bine la boli și produce cu 10-30% mai mult decît soiurile părinți.

Prin studii combinațiilor hibride din prima generație între diferite soiuri de porumb și pe baza rezultatelor de producție din diferite localități, s-au raionat 8 hibridi pentru zonele naturale de producție din țară. Astfel, hibridii s-au dovedit cu 10-22% mai productivi și cu 2-8 zile mai prețioși decît soiurile din care proveneau.

Hibridii cei mai productivi s-au obținut din încrucișarea porumburilor românești cu porumbul „dint de cal”; cultura acestor hibridi reușește în Oltenia, Climpia Dunării, Banat și sudul Moldovei. Pentru regiunile nordice din Transilvania, mijloc și nordul Moldovei, cei mai productivi hibridi se obțin din încrucișarea porumburilor semitardive cu soiurile precoce.

Pentru crearea soiurilor noi de plante prin metoda încrucișării sexuale, se aplică pe scară largă principiile miciuriniștii. În înțelesul miciuriniștii, nu atît hibridizarea ca metodă, ci educarea dirijată a hibridilor în scopul propus încă din prima generație este hotărîtoare în crearea de noi soiuri de plante.

Prin experiențe, s-a constatat că nutriția optimă a hibridilor de cereale păioase favorizează obținerea de plante productive, rezistente la cădere și cu boabe avînd calități superioare de panificație. Pentru obținerea unor însușiri speciale ale plantelor, e necesară cunoașterea agrolonurilor diferențiale, în ceea ce privește îmbunătățirea calității și sporirea producției la diferite culturi agricole.

Pînă în prezent, s-a stabilit agrolonul optim de educare dirijată a hibridilor de

Prof. ing. AL. PRIADENCU
membru corespondent al Academiei R.P.R.
directorul secției de ameliorare a plantelor — I.C.A.R.—București
laureat al Premiului de Stat

cultură a plantelor noi, mai ales a celor textile și oleaginoase.

Acclimatizarea plantelor noi introduse în cultură se realizează și prin educarea lor în condiții de existență mai aspre decît cele specifice eredității lor. Astfel, soiurile de bumbac se cultivă mai întii în părțile nordice ale țării, cu primăveri reci și veri moderate de cald, iar sîmînțele obținute se încearcă în zona de cultură a bumbacului. În felul acesta, apar plante mai prețioase și mai puțin pretențioase la căldură.

</

Spre Geneva se îndreaptă acum privirile de milioane de oameni din toate țările deoarece aici s-a deschis conferința miniștrilor Afacerilor Externe ai U.R.S.S., S.U.A., Marii Britanii și Franței.

M. MIHAILOV

a ține seama numai de propriile lor planuri. Cum era și de așteptat, acest gen de activitate nu s-a bucurat de sprijinul opiniei publice mondiale. Mai mult decât atât, lipsa unui asemenea sprijin este ațit de vădită încât, după cum relatează ziarul „Tribune de Geneve”, politicienii din țările occidentale trebuie să adauge acum la pessimismele lor declarații anterioare privind perspectivele conferinței de la Geneva o oarecare cantitate de „optimism moderat”.

La Geneva, se află și oameni care, de parte de a fi obiectivi, dau impresia că nu cunosc documentul asupra căruia au căzut de acord în acest oraș cu 3 luni în urmă șefii guvernelor celor patru puteri. Avem în vedere directivele către miniștrii Afacerilor Externe care constituie baza principială pentru lucrările miniștrilor. Aceștia li s-a trasat sarcina să se înfățișeze la Geneva pentru a continua examinarea acelor probleme care au fost discutate de șefii guvernelor și asupra cărora au căzut de acord în general. Șefii guvernelor au trasat această sarcină miniștrilor călăuziți fiind, după cum subliniază directivele, „de dorința de a contribui la cauza slăbirii încordării internaționale și a întăririi încrederii între state”.

Precum se vede, diplomații din Occident nu pot fi învinuiți de lipsă de activitate în ajunul conferinței de la Geneva. Totuși, mulți comentarii din țările occidentale nu sînt mulțumiți cu acest lucru. Ei apreciază destul de lucid adevărata stare de lucruri și ajung la concluzia că lipsa unui mod nou de a aborda problemele internaționale amenință să ducă în impas pe unii diplomați din Occident. Să ne amintim că de aspru a criticat cu câteva săptămîni în urmă diplomația americană observatorul ziarului „New York Herald Tribune”, Lippman. El a scris că Statele Unite nu țin seama în politica lor externă de transformările ce s-au petrecut în situația internațională după conferința de la Geneva din iulie a „celor patru mari” și a arătat „că cea mai mare slăbiciune” a S.U.A. o constituie „caracterul rigid” al acestei politici.

Cei ce sînt interesați în succesul actualii conferințe de la Geneva nu pot să nu înțeleagă că miniștrii Afacerilor Externe trebuie să caute nu divergențe, ci o apropiere a punctelor de vedere asupra principalelor probleme ale actualii situații internaționale. Tocmai aceasta așteaptă din partea lor opinia publică mondială. După cum se știe, în țările din Occident și în primul rînd în S.U.A. s-a desfășurat în ajunul conferinței de la Geneva o campanie zgomotoasă sub lozincă reexamînării spiritului Genevei. Și-au intensificat activitatea dușmanii colaborării internaționale, care caută cu orice preț întoarcerea la „războiul rece”. Mai înli la New York, apoi la Paris, miniștrii puterilor occidentale au organizat un șir de conferințe separate unde, după cum relatează agenția France Presse, a fost definitivat „în linii generale poziția pe care ei (miniștrii puterilor occidentale — N.R.) intenționează s-o adopte la Geneva”. Au fost de asemenea elaborate în mod separat numeroase proiecte a căror trăsătură caracteristică o constituie lipsa unei atitudini realiste față de problemele internaționale și tendința de

care au trecut după conferința de la Geneva au constituit pentru diplomația rusă una din perioadele cele mai pline de succes de după război”. În această perioadă, scria Middleton, „într-un șir de probleme, poziția Uniunii Sovietice în relațiile internaționale s-a întărit, iar perspectivele rușilor în legătură cu apropiata conferință de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe s-au îmbunătățit”. Parlamentarul englez Crossman a scris în ziarul „Daily Mirror”: „Fapt este că în ultimele 6 luni rușii au căpătat prietenii, în timp ce noi am căpătat dușmani”.

Trebue să arătăm de asemenea părerea ziarului elvețian „La Suisse”, care lasă să se înțeleagă că, din cei patru miniștri ai Afacerilor Externe care au venit la Geneva, ministrul sovietic este acela care poate să apară în fața publicului cu fața senină.

Delegații sovietici au căpătat acest drept datorită pașilor însemnați pe care i-a întreprins în ultima vreme Guvernul Sovietic în scopul dezvoltării „spiritului Genevei”. În interesul slăbirii continue a încordării internaționale. Acești pași au exercitat o mare influență pozitivă asupra situației internaționale și dușmanii colaborării internaționale nu pot nimici această influență.

Pentru milioane de oameni simpli, „spiritul Genevei” nu este ceva mistic, ceva ivit din nimic și care poate dispărea ca un miraj. „Spiritul Genevei” s-a născut din lupta forțelor iubitoare de pace care cresc și se întăresc. El a fost recunoscut ca o necesitate obiectivă de șefii guvernelor celor patru puteri. Și, deși aceia care vor să împiedice statornicirea încrederii între state și întărirea păcii nu renunță la activitatea lor de subminare, viitorul nu le aparține lor.

Genezeii care, ca toți ceilalți oameni de pe glob, năzuiesc spre pace, cînd se întîlnesc cu oamenii sovietici spun:

— Avem speranțe în voi, ruși. Să nu admițem că „spiritul Genevei” să fie înmormîntat!

Nu încapă îndoială că delegația sovietică se străduiește să îndreptățască aceste speranțe. „În ce-l privește, Guvernul Sovietic — a spus în raportul său cu privire la rezultatele conferinței de la Geneva a șefilor guvernelor celor patru puteri, N. A. Bulganin, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S. — va depune toate eforturile pentru ca, la viitoarea întîlnire, miniștrii Afacerilor Externe ai celor patru puteri să rezolve cu succes sarcinile care le-au fost trasate”.

Miniștrii trebuie să examineze și să propună măsuri eficiente pentru rezolvarea complicatelor probleme internaționale. În fața lor, stau sarcini grele, care însă nu sînt de ne rezolvat, dacă toți participanții la actuala conferință de la Geneva vor manifesta aceeași năzuință spre colaborare și spre realizarea unui acord, ca și șefii guvernelor celor patru puteri la întîlnirea din iulie de pe malul lacului Geneva.

(Extras din articolul apărut în „Izvestia”)

Intre 18 și 25 octombrie, ne-a vizitat țara ca invitat al A.R.L.U.S.-ului la manifestările din cadrul „Lunii prieteniei romino-sovietice”, cunoscutul regizor cinematografic francez Louis Daquin.

Louis Daquin s-a întîlnit cu cineștii romîni, a ținut o conferință la Casa prieteniei romino-sovietice despre „Cinematografia în lupta pentru pace și prietenie între popoare”, a vizitat Institutul de cultură, întreprinderi industriale și o gospodărie agricolă și, de asemenea, a vizionat filme și piese românești. Louis Daquin ne-a trimis următorul articol despre activitatea Asociației „Franța-U.R.S.S.”.

La 24 octombrie, regizorul Louis Daquin a avut o întîlnire cu ziaristii, la Consiliul General A.R.L.U.S. în clișeu: (în mijloc): Louis Daquin răspunzînd întrebărilor puse de ziaristii.

Asociația „Franța-U.R.S.S.” constituie, prin vitalitatea ei în pofida greutăților de tot felul pe care le întâmpină încă de la întemeiere, o dovadă a voinței statornice și tenace a poporului Franței de a stringe din zî în zî legăturile de prietenie cu poporul sovietic.

Puternică prin cei 100.000 de membri ai ei din Paris, din împrejurimile Capitalei și din provincie — aproape toți membri activi, propagandiști devotați și neobosiți — Asociația „Franța-U.R.S.S.” își asumă numeroase sarcini. Printre acestea, vom cita editarea și răspîndirea revistei lunare a Asociației, pregătirea în întreaga Franță de conferințe, de vizionări de filme sovietice și organizarea unor centre de documentare pentru toate disciplinele activității intelectuale.

Dăm două exemple din activitatea Asociației. Unele filme sovietice, care n-au obținut viața cenzurii pentru a putea intra în circuitul comercial, au putut fi, totuși, vizionate de peste 800.000 de spectatori. În cadrul unor seșe organizate de Asociație. În vara lui 1955, cîteva grupuri de membri ai Academiei de Științe, muncitori metalurgiști de la uzinele Renault, medici, institutori au vizitat Uniunea Sovietică, în timp ce arhitecți, studenți, artiști și sportivi sovietici vizitau Franța. Asociația „Franța-U.R.S.S.” a organi-

za cîteva din aceste vizite și a contribuit la reușita tuturor. Asociația a rămas mai departe credincioasă prieteniei franco-sovietice într-un moment cînd, în Franța, anumite cercuri politice încearcă să dea acestei prietenii lovitură din cele mai crunte, reînarmînd Germania revanșardă, creînd astfel un pericol de moarte pentru țările noastre.

Semnarea acordurilor de la Paris a anulat valabilitatea Tratatului de alianță franco-sovietic. Totuși, Asociația noastră pomeste de la ideea simplă, dar realistă a acordurilor de la Londra și a acordurilor de la Paris — politica reînvierii militarismului german — nu trebuie considerată ca definitivă. De aceea, astăzi, mai mult ca oricînd, noi avem misiunea de a interveni în toate domeniile pentru reveneria la o politică de cooperare prietenească între Republica Franceză și Uniunea Sovietică. Arătînd cu răbdare însemnătatea legăturilor franco-sovietice, toți prietenii noștri din jurul Asociației și-au asumat ca sarcină să explice neobosiți primejdiele ce amenință țara și să dezvolte, în cercuri cît mai diferite prin condițiile lor sociale și ideologice, vigența patriotică și pacifică. În acest scop, a face cunoscută realitatea soviet-

că, a contribui la dezvoltarea legăturilor personale între francezi și sovietici și la schimburile de tot felul — economice, culturale, sportive — reprezentînd sarcinile specifice ale Asociației noastre. Asociația noastră sprijină toate forțele naționale care doresc și ele apropierea franco-sovietică. Aceasta este cazul cu Comitetul Edouard Herriot. Acest Comitet a lansat de curînd un apel semnat de președintele Edouard Herriot, de Paul Boncour, R. Lacoste (S.F.I.O.), Francisque Gay (M.R.P.), René Cassin, Paul Bastid (radio), François Mauriac. Asociația noastră cere membrilor săi să popularizeze acest apel și să obțină semnarea lui de cît mai mulți oameni.

De-a lungul ultimilor zece ani, ca și înainte de război, în Asociația „Franța-U.R.S.S.” s-au întîlnit și lucrat toți cei care sînt conșinși de necesitatea istorică și națională a alianței franco-sovietice. Din ce în ce mai mulți francezi, cu orientări politice din cele mai diferite, ni se alătură, pentru a lupta împreună cu noi, fiind conșinși că primejdiele ce pîndește patria noastră sînt încă mari, dar că ele pot fi înlăturate.

LOUIS DAQUIN

Pentru întărirea solidarității popoarelor din Asia

Intre 21 și 23 octombrie, a avut loc în orașul Haiderabad o conferință pe întregia India a întăririi solidarității popoarelor din Asia. Conferința a fost organizată de Comitetul de solidaritate asiatică din India, care a fost instituit la conferința de la Delhi a reprezentanților opiniei publice din 18 state asiatice, în scopul continuării luptei pentru pace și al întăririi legăturilor de prietenie dintre popoarele asiatice.

Fiecare stat din India a trimis cîte o delegație la conferință. La deschiderea conferinței, a luat cuvîntul președintele Comitetului de solidaritate asiatică din India, cunoscuta militanță pe tărîm obșteș și membră a parlamentului indian, Rameshwari Nehru. Ea a subliniat că conferința de la Bandung a țărilor Asiei și Africii a dovedit coeziunea popoarelor iubitoare de pace de pe cele două continente în lupta pentru libertatea tuturor popoarelor, pentru coexistența pașnică, pentru neamete în afacerile interne ale altor state suverane și, înainte de toate pentru pace, dezarmare și înlăturarea tuturor tipurilor de arme nucleare.

R. Nehru a caracterizat tratativele de la Geneva dintre șefii guvernelor celor patru puteri drept un eveniment de mare însemnătate, care a slăbit considerabil încordarea internațională. Ea și-a exprimat de asemenea speranța că actuala conferință de la Geneva a miniștrilor Afacerilor Externe va continua dezbaterile problemelor dificile care preocupă astăzi milioane de oameni și a urât conferinței succes.

Rameshwari Nehru a amintit de eforturile depuse de guvernul indian și de primul ministru J. Nehru pentru slăbirea încordării și spre îmbunătățirea relațiilor dintre țări. Ea s-a referit mai ales la propunerea lui J. Nehru cu privire la convocarea unei conferințe a țărilor asiatice, asemănătoare conferinței de la Geneva, pentru discutarea problemelor vitale care interesează țările Asiei.

O asemenea conferință — a subliniat Rameshwari Nehru — ar contribui în mare măsură la rezolvarea problemelor arzătoare ale Asiei, la întărirea și consolidarea păcii. În seșința de închidere, conferința a adoptat în unanimitate o seamă de rezoluții. Rezoluția privind pacea și securitatea în Asia exprimă profunda neliniște a poporului indian în legătură cu unelirile unor state din Asia care amenință pacea și securitatea ță-

rilor din această parte a lumii. Conferința a adoptat un apel către miniștrii Afacerilor Externe ai celor patru puteri care se întîlnesc la Geneva la 27 octombrie. În acest apel, se arată că hotărîrea conferinței de la Bandung în problema dezarmării și întezierii producției, experimentării și folosirii armelor nucleare și termonucleare, precum și poziția în această problemă a președintelui Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., N. A. Bulganin și a primului ministru al Indiei, J. Nehru, care și-au găsit expresie în declarația lor comună, oglîndesc în întregime părerea întregului popor indian. Nu poate fi obținută o pace îndelungată în întreaga lume, atît timp cît nu se va înfăptui dezarmarea, cît nu vor înceta în întregime experimentările și producția armelor de exterminare în masă a oamenilor.

Conferința a adoptat o hotărîre cu privire la necesitatea convocării unei conferințe a țărilor asiatice, care să examineze problemele economice ce stau în fața acestor țări și să găsească mijloacele cu ajutorul cărora țările Asiei să-și dezvolte cît mai rapid economia. Conferința a reafirmat ca președinte al Comitetului de solidaritate asiatică din India pe Rameshwari Nehru.

NOTE

Prins în flagrant delict...

„Ascultă: să miști, dar cu măsură!” — așa a întrerupt Ceaușci, eroul lui Griboedov din piesa „Prea multă minte strică”, torontul de această replică, citînd, într-unul din ultimele numere ale ziarului englez „Manchester Guardian”, un articol al corespondentului special al acestui ziar, care a vizitat de curînd Leningradul, însoțind escadra engleză.

Intorcîndu-se în Anglia, acest corespondent s-a hotărît să-și dea contribuția la campania desfășurată de unele zăre reacționare în scopul reînvierii „războiului rece”. El a afirmat că în Leningrad... de atunci de cînd orașul a încetat să se numească Petersburg, nimeni n-a cheltuit nici o lăscărie pentru refacerea clădirilor...

Nu se știe ce ar mai fi născocit acest „marmor ocular” dacă un concetățean al său — membru în Camera lorilor — Straboldji, care a vizitat anul trecut Uniunea Sovietică, nu l-ar fi tras de mincică. Într-o scrisoare adresată ziarului „Manchester Guardian”, lordul Straboldji afirmă: „Trebuie să declar că nu sînt de acord cu cele spuse de

Lauri compromițători

Acum cîteva luni, 300 de ziaristi americani și canadieni, considerați specialiști în problemele aviației, au participat la un banchet dat la Toronto cu prilejul conferinței anuale a asociației lor. La banchet, a luat cuvîntul vice-mareșalul canadian J. Plent. Fiind cum ameli de băutură, vice-mareșalul, amonînșind cu pumnul îndreptat, geografic, spre Uniunea Sovietică, a spus: „O vom face jînduri!” Vice-mareșalul s-a rostit pentru politica „de pe poziții de forță”, pentru cursa înarmării, pentru războiul atomic, „și fără arme de exterminare în masă am putea bate fără greutate pe ruși — a spus el — și nu vîd de ce ne-am teme”.

Declarația lui Plent a stîrnit indignarea opiniei publice canadiene. Nici n-a reușit vice-mareșalul să-și revină după banchet la starea de echilibru normal, că a și primit ordin de destituire din înalta funcție pe care o ocupa, transferat fiind la o obscură direcție tehnică.

Se părea că aceasta va fi o bună lecție pentru amonînșii fteari.

Totuși, „laurii” ex-vice-mareșalului canadian nu au dat pace sefului operațiunilor aeriene militare ale Canadei, F. Carpentier. Intorcîndu-se de curînd dintr-o călătorie pe la bazele aeriene militare canadiene din Europa, el a făcut ziaristilor o declarație dîșmănoasă Uniunii Sovietice, declarație care nici ea n-a excelat prin originalitate și folosca cam același termen ca și declarația ghinionistului vice-mareșal. „Poziția noastră — a spus el — este aceea de a sili pe ruși să înțeleagă că putem să-i facem praf și pulbere”.

Din nou simptomele „războiului rece”. Din nou amenințări în spiritul falimentarei politici „de pe poziții de forță”. Și aceasta în perioada cînd popoarele din întreaga lume doresc fierbinte să se statornicească și să se întărească încrederea și colaborarea între state. Aceste cuvîntări provocatoare vin în conflict cu năzuințele celor mai mulți canadieni. Numeroși sînt canadienii — tineri și vîrstnici — care se declară interesați în lărgirea legăturilor de prietenie cu Uniunea Sovietică. Nu degeaba la acest ultim discurs instigator, autorul a primit imediat o hotărîre ripostă din partea opiniei publice. Ziarele canadiene au caracterizat această declarație ca fiind „ne la locul ei”, iar ziarul „Le Journal” din Ottawa a propus să se ia măsuri să nu se mai repete asemenea declarații făcute de oameni cu răspundere — dar care se dovedesc a fi ireponsabili.

Zarvă neîntemeiată

După cum se știe, Președintele Sovietului Suprem al U.R.S.S., examînînd cererea Republicii Democratice Germane, precum și a Republicii Federale Germane, a hotărît să elibereze și să repatrieze înainte de termen 8.877 de cetățeni germani care-și ispășeau pedeapsa pentru crimele săvîșite în timpul războiului împotriva popoarelor Uniunii Sovietice. Hotărîrea prevede, de asemenea, ca 749 de cetățeni germani care au săvîșit crime extrem de grave să fie predați, ținîndu-se seama de domiciliul, guvernelor Republicii Democratice Germane și Republicii Federale Germane. În luarea hotărîrii de a elibera înainte de termen criminalii de război germani, Președintele Sovietului Suprem al U.R.S.S. a pornit de la faptul că au trecut mai mult de zece ani de la terminarea războiului și că criminalii de război comandați pentru crimele lor de drept comun și-au ispășit o mare parte din pedeapsă.

Potrivit hotărîrii Președintelui Sovietului Suprem al U.R.S.S., a început, recent, repatrierea cetățenilor germani eliberați înainte de termen.

Nu poate, totuși, să nu stîrnească nedumerire poziția adoptată, în legătură cu aceasta, de oficialitățile Republicii Federale Germane, de ziare și de posturile de radio de sub influența lor.

Este îndeobște cunoscut că în Uniunea Sovietică nu mai există de mult prizonieri de război germani și că, în cazul de față, înainte de termen a criminalilor de război germani, care au fost comandați de Tribunalul Suprem pentru crime de drept comun. De asemenea, cînd a fost la Moscova, delegația guvernamentală a Republicii Federale Germane, în frunte cu cancelarul federal

Adenauer, n-a pus la îndoială acest fapt.

Totuși, unele personalități oficiale din Republica Federală Germană induc în eroare opinia publică vest-germană, ascunzînd că se întorc în patrie nu prizonieri de război germani, care nu mai există de mult în Uniunea Sovietică, ci criminalii de război grațiați de Sovietul Suprem al U.R.S.S. În coloanele ziarelor și ale publicațiilor oficiale, ca de pildă, în buletinul informativ al guvernului federal, persoanele întoarse în țară sînt numite „prizonieri de război”. Mai mult decît atât, în Republica Federală Germană s-a pus pe picioare un aparat propagandistic — pentru a crea în jurul criminalilor de război grațiați aurole... de „eroi” și „martiri”.

La gîrul „Friedland”, unde se face primirea celor întorși în patrie, este transformat într-o tribună pentru proslăvirea nebunescă a fostilor participanți la atrocitățile hitleriste. Desori se pot auzi acolo atacuri împotriva Uniunii Sovietice.

Tonul acestei campanii l-a dat vicecancelarul Blücher și ministrul Oberlander, care au luat cuvîntul în lagărul „Friedland”. Cuvîntările lor au fost adresate nu acelor care se căiesc sincer de crimele lor, ci acelor care „și-au păstrat forțele literne”. Pe acești oameni i-a îndemnat Blücher „să-și însușească poporul” (1) „spiritul” lor. Ministrul Oberlander a adresat germanilor un apel „de a proslăvi pe criminalii reînforși în patrie pentru că ei au dat, chipurile, „exemplu de spirit camaraderesc” necesar, după cum a spus el, „formării unei mari comunități germane”.

Reclama stîrmită din inițiativa oficialităților de la Bonn în jurul criminalilor de război întorși în patrie provoacă protestul tuturor oamenilor lucizi din Germania occidentală. La Bonn, se poate vedea cît de prost se simt oamenii cînd le vorbești despre înscenarea de la „Friedland”. Mulți ziaristi recunosc deschis că toată această mascaradă îi dezgustă. Aici, însă, intervine obișnuitul „dar” înlocuit de cel de la Bonn. „Dar, ce poate face unul împotriva tuturor? — se justifica ei. Cîți ziaristi și-au pierdut sîmba pentru că au cenzurat să protesteze?”

În coloanele ziarelor vest-germane, însă, încep să se facă auzite voci care, deși slab, totuși protestează. Ziarul burhez „Süddeutsche Zeitung” a publicat un articol în care arată că organizatorilor zarvei făcute în jurul criminalilor de război „intelecțiunea politică” le-a fost întunecată de setea de senzații. Ziarul consideră că față de oamenii incorigibili trebuie adoptată o altă atitudine decît aceea avută de miniștrii de la Bonn, în lagărul „Friedland”. În orice caz — scrie în încheiere ziarul — această acțiune a rușilor constituie un nou pas pe calea înăsturării amintirii războiului care a rămas în urma noastră. Cu cît va dispărea mai mult de la orizont războiul, cu atît mai ușor ne va fi să privim în viitor”.

In cîteva cuvinte

● Ziarul american „New York Times” a organizat o anchetă în rîndurile unor elevi. Întrebarea pusă a fost: ce părere au despre înarmarea Germaniei ca „mijloc de luptă împotriva comunismului”? Spre uimirea organizatorilor aceste anchete, elevii au răspuns — în proporție de 3 din 5 — că ei nu doresc ca Germania să fie înarmată, unii din ei spunînd că Germania înarmată poate fi un nou Frankenstein — adică un monstru care a ucis pînă la urmă pe cel ce l-a creat.

● „Nu vrem să mergem în Algeria și Maroc!” — spun tinerii soldați francezi, atunci cînd sînt aduși la Marsilia pentru a fi trimiși în Africa de Nord împotriva algierienilor și marocanilor. Trei mil de soldați au făcut o demonstrație de protest împotriva trimiterii lor în Africa de Nord. Pretutindea, soldații sînt sprijinii de tineret și de populație.

● În încercarea lor de a acapara resursele de petrol ale Americii de Sud, trusturile americane de petrol se lovesc de concurența societăților britanice. În prezent, între societatea nord-americană „South American Gold Platinum Co” și firma britanică „Lobitos Oilfields Limited” se duce o luptă aprigă pentru obținerea controlului asupra societății „Anglo-Ecuadorian Oilfields Limited”, cea mai mare societate producătoare de petrol din Ecuador.

● Ministrul de Finanțe al Franței a recunoscut că unul din pericolele care amenință economia franceză în actuala conjunctură este accentuarea inflației. El a vorbit despre o politică de „înghetare” a preturilor și mulțic de combatere a acestui pericol și a subliniat că guvernul continuă să se împotrivescă sporiții salariilor muncitorilor și funcționarilor.

● Fondatorul Institutului pentru studierea conjuncturii economice din Berlin occidentală a declarat că, în economia Republicii Federale Germane și a Berlinului occidental, se observă o atmosferă încordată, proprie perioadei premergătoare crizei. El a arătat că situația economică a Germaniei occidentale este foarte instabilă.

● Se dezvăluie tot mai mult relațiile comerciale ale Republicii Democratice Germane cu țările capitaliste. În timp ce în anii 1950-1951, R. D. Germană a încheiat acorduri comerciale numai cu trei țări capitaliste, iar în 1953 — cu nouă țări. În prezent, R. D. Germană are acorduri comerciale cu 20 de țări capitaliste. R. D. Germană cre reprezentanți comerciali în 14 țări capitaliste. În ultimii cinci ani, volumul comerțului exterior al R. D. Germane cu țările capitaliste a crescut de 3,5 ori.

P. NAUMOV

Timp favorabil pentru zbor

Desen de B. EFIMOV